

Békétlenek egymás között

Munkásgyűlés a Hírlapkereskedelmi Igazgatóságnál

Január utolsó előtti napján az új igazgatóság 1300 dolgozójából több mint 200 jött el szakszervezeti színházunk színház-termébe, hogy megvitassa, megbeszélje az új igazgatóság első hónapi tapasztalatait, hogy elindítsa a szakszervezeti és a szakmai érdekképviselői struktúráinak kiépítését.

Az összejövetelen a teljes dolgozói kör képviseltette magát. Így a törzsi dolgozók, a hírlap belső területén tevékenykedők, a feldolgozóüzemek képviselői, és legnagyobb számban természetesen a hírlapárusok.

Kálmán Sándor, az igazgatóság vezetője a bevezetőben megemlítette, hogy a döntés után az igazgatóság beindítását jó két hónapig mindössze 15-20 ember szervezte. Az igazgatóság nagy reményeket, csodákat fűz az áprilisban beinduló, úgynevezett „Codata” rendszerhez.

Nem sok örömet jelentett az érintett hírlapárusoknak az a bejelentés, hogy a fővárosi és a kerületi önkormányzatok a mozgóárusítás jelenlegi formáját meg akarják szüntetni az aluljárókban. Ez az intézkedés főként az Örs vezér téri és az Astoria aluljárót érinti. A budapesti főpolgármester e tekintetben rendkívül elszánt. A kerületi önkormányzatokkal a tárgyalások még folynak.

Előremenekülés(?)

Bulla Sándor kereskedelmi igazgatóhelyettes mondandója elején minden dolgozótól bocsánatot kért az elmúlt hetek zavaráért. Szerinte ez alatt az egy hónap alatt volt, aki 5-10 vagy 15 évet öregedett. Mint mondta: „Sok szempontból kiszolgáltatottak voltunk az elmúlt hónapban. Január közepéig dolgozóink egy része még »visszafelé« is dolgozott a remittenda területén. Hírlapkiállítás nehézségeink voltak. Többek között azért is, mert a HPI továbbra is a vártnál több gépkocsira tartott igényt. A járműtelep az első napokban a kért gépkocsiknak, illetve gépkocsivezetőknek csak a töredé-

két tudta kiállítani. Sajnos, a különböző területekről hozzánk került gépkocsivezetők közt volt olyan is, aki a víztócsába dobta a hírlapköteget, vagy egyáltalán el sem ment az árus helyre, vagy egyszerűen nem találta meg az árushelyet.

Nem volt idő a számítógépes rendszert előben kipróbálni. A próbaprogramok jól lefutottak, csak amikor élesben kellett indulni, akkor jöttek ki a hibák. A napilapoknál csak akkor indítjuk a számítógépes rendszert, ha tökéletes lesz.”

Az igazgatóhelyettes első hozzászólását a következőkkel fejezte be: „Előremenekültünk, és mert közben már nem lehet megállni, csak javítani lehet.”

Venczel Róbert gazdasági igazgatóhelyettes bevezetőjében többek között hangsúlyozta, hogy a január 1-jétől bevezetett 8 százalékos lineáris hírlapbérrendszer az 1990. évi forgalmat feltételezve 25-30 százalékos keresetnövekedést jelent a hírlapárusoknak. (Ezt több hírlapárus erősen kétségbe vonta.) Kitért arra is, hogy meg lehetőségek bonyolult formában van megfogalmazva a hírlapárusok különböző munkarendjének szabályozása a 40 órás munkahéten belül.

Több dolgozóval ellentétben, az igazgatóhelyettes semmi sértőt nem talált az általa kibocsátott kérdőívben, amely afelől érdeklődik, hogy ki, melyik érdekképviselői szervnek a tagja. Kifejtette abbéli aggályát is, hogy ő a bérszámfejtővel nem vonat le senkitől semmilyen tagdíjat, felhatalmazás nélkül.

Panaszáradat

A három vezetői bevezető után — sablonos fordulat, de igaz —, mint gátszakadással az elszábadult víz, úgy áradt a dolgozók panasza, a sérelmek sora, az elszenvetett méltánytalanságok, az abnormális állapotok felemlítése.

Egy, a Hűvösvölgyben árusító szaktársnő elmondta, hogy az újságot kiszállító taxis megfenyegette, s most neki kell bemennie a lapokért a kiosztóba. Többször előfordult a színeslapoknál, hogy az originál csomagból 10-15 újság is hiányzott.

Siskovits Attila, a Hírlapterjesztők Szakmai Szövetségének ügyvezetője hozzászólásának elején csak nemes gesztusként tudta értékelni a szakmai vezetők folyamatos bocsánatkérését. A továbbiakban felsorolta, hogy mi mindent nem sikerült az igazgatóság vezetőségének megvalósítania.

Nem sikerült a hírlapárus-igénylés szerinti hírlapkiállítás az árushelyekre. (Közbevetőleg a kereskedelmi igazgatóhelyettes megjegyezte, hogy az

első három nap az árusok igénye szerint ment ki a lap, nem is nagyon lehetett a városban újságot kapni.) Nem sikerült a lapok időbeni kiszállítása, az adminisztráció csökkentése.

Nem sikerült maradéktalanul semmi. Garanciákat kérünk — mondta —, és lesz még bennünk annyi türelem, hogy tudunk még egy kicsit várni. Tisztelet a javulást akaró és azon dolgozó vezetőknek, és tisztelet a hírlapárusoknak.

Az érdekképviselői szervekkel kapcsolatos kérdőívről kifejtette, nem tartja szerencsésnek, és visszautasítja, hogy választani kell az egyik, vagy a másik szervezet között. A Postai Dolgozók Szakszervezete és a szakmai szövetség jól megvan egymás mellett. A szövetség és a szakszervezet között jó, korrekt az együttműködés. Mindenkinek megvan a maga feladata.

A hírlapbérrendszerrel kapcsolatban kifejtette, hogy eredetileg 8,5 százalékot szerettek volna elérni. Nem tudják elfogadni a szombati munka ellentételezésének szabályozását. Úgy érzik, ebben a kérdésben elárulta őket a szakszervezet. Nem értik, hogy az igazgatósági utasításban a vasárnapi munkáért miért csak 200 Ft van tervezve, mikor az eredeti vezérigazgatói szabályozás 400 Ft-ot ír elő. Véleményük szerint a hírlap-privatizáció témájában azonnal előkészítő bizottságot kell létrehozni az érdekeltek köréből. Előnyt kell adni a postás dolgozóknak.

Siskovits Attila felszólalása után a Postai Dolgozók Szakszervezetének képviselője kért szót. (E cikk szerzője. Szerk. megj.) Megértette az előtte szóló érzéseit, de röviden kitért arra, hogy azon a testületi ülésen, amelyen a hírlapbér módosítását tárgyalták, az igazgatóságot felhatalmazott szakszervezeti tisztviselő nem tudta képviselni, mert még nincs középszintű szakszervezeti testület, így képviselő sem. A szövetség ügyvezetőjének tanácskozási joga volt.

Valóban nem fogadta el a hétvégi munka szabályozását. Ugyanakkor itt is tapasztalható volt, hogy még a közgazdászok között sem egyértelmű az értelmezés, és a hírlapárusok is különböző módon értelmezik a szabályozást. A módosítás aláírásakor a szakszervezet felelős vezetője nem volt annak az információk a birtokában, hogy ez a kérdés ilyen jelentőségű.

A gazdasági igazgatóhelyettes tagdíj-átutalási gondjaira pedig azt válaszolta, hogy a bérszámfejtésnél megvan a szakszervezeti tagok listája, illetve, hogy a Budapesti Posta-igazgatóságnál kinek a béréből utalták át a szakszervezeti tagdíjat. Az ott meglévő, és a szakszervezeti tagok által vissza nem vont nyilatkozatokat csak

át kell adni az új igazgatóság bérszámfejtőinek. A szakszervezeti tagok nem kerültek új szakszervezetbe, nem kerültek új vállalatba, a postán belül maradtak, igaz más igazgatóság létszámában vannak. Amíg nem nyilatkoznak másképpen, addig a HIRKER bérszámfejtése továbbra is szabályosan utalhatja át a tagdíjat a dolgozók béréből.

Lesz kibontakozás?

Ezt követően Kálmán Sándor megköszönte Siskovits Attila határos beszédét. A privatizációval kapcsolatban kifejtette, hogy a posta meg akarja csinálni a privatizációt, és úgy akarja megcsinálni, hogy a posta és a postások jól járjanak.

Bulla Sándor a garanciákról elmondta, hogy a hibákat, a szállítási gondokat február végéig minden körülmények között meg akarják szüntetni, ha ez nem sikerül, ő személy szerint is levonja a következtetéseket. A dolgozók közül többen megnyugtatták, hogy nem engedik el, szükség van a munkájára, az ő segítségével akarnak boldogulni.

Venczel Róbert a vasárnapi munkáért járó 200, illetve 400 Ft-ról elmondta, hogy az első négy óráért 200, minden további óráért 50 Ft-ot fizetnek, vagyis 8 órai munkáért összesen 400-at.

Kutas Ferenc Örs vezér téri hírlapárus többek között kifejtette, hogy a vezetők maximális bizalmat várnak el, ezzel szemben semmilyen bizalmat nem adnak.

Nagy Jánosné úpesteri hírlapárus olyan „apróságot” kérdezett meg, hogy hol fognak fizetést kapni, mert eddig az Újpest 1-es postahivatalhoz tartoztak. Még hosszan mondták a dolgozók gondjaikat, szünet nélkül, egészen délután 3 óráig.

A munkásgyűlés úgy határozott, hogy kéri az igazgatóság vezetőit az egyeztető tárgyalások megkezdésére, a három fajta munkarend (szóló, váltós, brigád) szabályozásának kérdésében a 40 órás munkahéten belül.

Ezt követően a PDSZ képviselője javasolta, hogy az igazgatóság szakmai struktúrájához illeszkedően 10-11 alapszervet alakítsanak ki, és 20-22 fős középszintű szakszervezeti testületet hozzanak létre. Indítsák be a különböző szintű választásokat, illetve a jelölési munkát.

A legkitartóbbak délután négy óra után mentek el a székhez.

Mi mást lehet tenni, mint dolgozni tovább, és bízni, hogy áprilisban tényleg csoda lesz.

A hírlaposokon már csak ez segíthet.

Meszlényi Ferenc

Valóban így kell?

A rendszerváltás óta mindenki keresi a helyét, és szeretné tudni szerepét. Így van ez a minisztériumokkal, a vállalatokkal és az érdekvédelmi szervezetekkel egyaránt. Ma, sajnos, a legnagyobb sláger a „mindent megváltoztatni, mindent átalakítani” elmélete. Még azt is, ami eddig jó volt. A rosszat természetesen „dobni” kell, de a jót?

De hogyan tegyük ezt? Nos, ebben — úgy tűnik — még nincs gyakorlatunk. Vegyük sorra — most csak vázlatosan — az elmúlt hónapok intézkedései közül azokat amelyek bennünket közelebből is érintenek!

● 50 százalékos vasúti kedvezmény

Az elmúlt év március 28-án (a minisztérium, illetve a szakszervezeti szövetség által) aláírt állásfoglalás alapján joggal hittük, hogy nincs veszélyben a félárú vasúti kedvezményünk. Nos, egyeztetés helyett január 17-i dátummal kaptunk a minisztériumból egy levelet, melynek lényege az, hogy a Magyar Posta jogutódvállalatainál is megszüntetik az 50 százalékos kedvezményt, s emellett a sportolók, természetjárók és a szakszervezeti tagok esetenkénti utazási kedvezményét is. (A Posta Vállalat dolgozói részére ez évben még megmarad a félárú!) Ismerve a Posta anyagi helyzetét, nehezen képzelhető el, hogy vállalati erőből hosszú távon meg tudja dolgozóinak adni e kedvezményt.

A Távközlési Vállalat együttműködési tárgyalásokat folytat a MÁV-val, s várhatóan február végéig eldől, hogy milyen módon tudja a vállalat saját erőből a kedvezményt megoldani.

A Műsorszóró Vállalat gazdasági vezetősége tudomásul vette az állami rendelkezést; konkrét intézkedést nem terveznek, illetve lehetőség szerint bérben akarnak kompenzálni.

● bérfejlesztési lehetőségek

Mint az a januári számunkban olvasható volt, a szakszervezet a postaforgalmi dolgozók részére 35 százalékos, a távközlésieknek pedig az infláció várható mértékével azonos, 38 százalékos bérfejlesztést tartott szükségesnek, valamint a „bérliberó” ez évi bevezetését.

Nos, állami intézkedésre mi lett ebből?

A Posta Vállalat 28 százalékgig adómentesen fejleszthet, 29-34 százalékgig adózottan; némi kedvezménnyel. (De vajon mennyit kapnak valóban az itt dolgozók?)

A távközlés és a műsorszórás 18 százalékgot adhat adómentesen a dolgozóknak, s újabb 10-et kedvezményes adózással. Ha ez 28 százaléknál nagyobb, akkor a bérfejlesztés egész tömege adózik.

Ismerve az eddigi és a még várható áremeléseket, nem kell nagy jóstehetség ahhoz, hogy valaki megállapítsa, mennyivel romlik az *idén is* a hírközlésiek életszínvonala.

● tagdíj-diszkrimináció

A szakszervezeti tagdíjnak a 300 Ft feletti része adóköteles jövedelem. Ez a megoldás különbséget tesz az állampolgárok között, aszerint, hogy munkavállalóként vagy vállalkozóként tagja-e valamelyik érdekvédelmi szervezetnek. Ugyanis az utóbbiak öszszeszerű behatárolás nélkül elszámolhatják adómentes költségként a tagdíjukat.

A felsorolt intézkedések mindegyike egyértelműen diszkriminatív a munkavállalókra nézve. Az ilyen és az ezekhez hasonló intézkedések valószínűleg nem lendítik fel a munkakedvet, s nem segítik az ország előrehaladását, a „kilépést” a gödörből.

A valóban csak vázlatos és tényszerű felsorolásból is levonhat a kedves olvasó egy (legalább egy) következtetést: a legtöbb esetben ide vezethet az érdekvédelmi szervekkel történő *egyeztetés hiánya*.

Mivel szakszervezeteink úgy ítélték meg, hogy ezek az intézkedések törvénysértők, alkotmányellenesek, ezért mindegyik témában az Alkotmánybírósághoz fordultak alkotmányossági felülvizsgálat céljából.

*

Az Európa Tanács felvette hazánkat tagjainak sorába. Ezzel azonban nemcsak jogok, hanem kötelezettségek is járnak. Ilyen kötelezettség az Európai Szocialista Charta betartása. (Az államoknak kötelezettség, a dolgozóknak jog.) Ezek között is az első helyen szerepel a munkához való jog; majd a tisztességes díjazáshoz és a szervezkedéshez való jog. A 6. cikkely a kollektív alkukhoz való jogot, a 12. pedig a szociális biztonsághoz való jogot taglalja. Ezeket minden tagországnak be kell tartania.

Nálunk ez rendben van?

— mez —

BIZTATÓ

Adj a kéménynek lila füstöt
adj a reggelnek tíz kakast
adj a tócsának fodrozó szelet
adj a halálnak fehér gyolcsot
adj az ekének csonttalan mezőt
s a költőnek esővert életet

adj az anyáknak jobb fiat
vénebb hullát a temetőnek
s a munkásoknak kemény öklöket

adj az állatnak meleg ólat
adj az istennek arany inget
és kedvesebb hazát mindenkinek
Ladányi Mihály

Majsai Mária rajza Tanya — Vasad

Kerekasztal-beszélgetésen vettünk részt Pécsen, a Szakszervezetek Házában, ahol a Postai Dolgozók Szakszervezetét Szépe Lőrinc területi titkár, Pecze Pál szb-titkár, a Független Szakszervezetek Demokratikus Ligáját Cziráki Sándor, a Munkástanácsot Endrődi Sándor titkár és Tóth Ferenc képviselte.

— Elsőként Szépe Lőrincet kérem meg — mint a legnagyobb létszámú szakszervezet képviselőjét —, hogy összegezze, melyek azok a feladatok, amelyek ma a „hagyományos” szakszervezet előtt állnak?

— A posta átszervezését követően a Postások Szakszervezetének álláspontja az volt, hogy módosítani kell a Postatörvényt, ki kell dolgozni az utódvállalatok működőképességének feltételeit, majd ezt követően kell vagy lehet a szervezeti változásokat elkezdni. Ez fordítva történt. Ma sincs új Postatörvény, és az MPV működőképessége sem látszik minden tekintetben biztosítottnak.

— Igen fontos feladatunk, hogy az új kollektív szerződésben kiharcoljuk a járulékos béreken túl biztosított belső érdekelttség ösztönzését, a postaszervek mozgóberét, a prémiumok kifizetését. Ez igen fontos kérdés, hiszen a négy megye területén mintegy hatezer postás dolgozik, számukra mindez alapvető fontosságú.

Hagyományos feladatok kritikus megközelítésben

— Az általános feladatokon túl, mi jellemző Pécsre és a négy megyében a feladatok jellegére?

— Pécsen tavaly két új szakszervezet jött létre. Az egyik az 5-600 fős szállítási üzemnél — amely 1 alapszervezetnyi —, és itt alakult egy független szakszervezet, a gépjárműüzem független szakszervezete. Az új szakszervezethez 40-50 dolgozó tartozik. Az ősszel létrejött a Pécs 1-es postahivatalnál a Postavállalat Pécsi Munkástanácsa. Szervezettsége nem ismert. Az induló nehézségek ellenére korrektek a kapcsolataink. A pécsi 1-es hivatal az egyik legnagyobb egységünk, mintegy 450 főt foglalkoztat. Nem hivatalos információink szerint tizenvá-lahányan lehetnek.

Szakszervezeti tagságunk száma 5500, a jogfenntartók és nyugdíjasok száma 2500 körül van. Ezt a tagságot 31 alapszervezet, és 800 tisztségviselő képviseli. A négy megye területén az érdekvédelmet, a kapcsolattartást a területi bizottság végzi, amely azonos a titkárok testületével. Működésüket segíti a küldött-testület, amely mint ad hoc bizottság működik, és az aktuális témák szerint tömöríti a szakembereket.

— A kérdés másik felére válaszolva a következőket mondhatom. Nem tudom elhatárolni azokat a sajátosságokat, azokat a speciális „fazonokat”, amelyek a két szakszervezetet markánsan megkülönböztetnék. Ezt talán ők el tudják majd mondani.

A másság, a karakterük nem rajzolódott ki. Számunkra mindegy, milyen emberi attitűdből fakadóan alakul akár 10 új szakszervezet is. A lényeg, hogy a munkáltatók ne játszhassák ki egymás ellen — az oszd meg és uraljod ezeréves trükkjével — ezeket az érdekvédelmi szerveket. Mert a lényeg, az közös. A módszerek eltérhetnek. Az eredmény a fontos. Mi legalábbis ezt valljuk.

A pécsi postánál ez ma, 1991.

Az új szerepet még tanulni kell

Önálló szervezetekben az érdekvédelemért

január 31-én azt jelenti, hogy kölcsönösségre, egyezségre épülő többszöri egyeztetés útján létrejövő kompromisszum eredményeként kollektív szerződést kötünk. Ez ma a legfontosabb. Ezt követi majd az egyes igazgatóságokat érintő függelékek megkötése, aláírása.

Stratégiai alapvető fontosságúnak tartom a foglalkoztatási biztonság fenntartását, ami ma érték, és helyzetünk jobb a magyar átlagnál. Ami gond, az a kishivatalok munkaellátása, amelyet a gépesítés negatívan érintett. Az, hogy a 8 óra kitöltött legyen, ne kelljen hat, négy órára redukálni a munkaidőt, és annak árnyában a fizetéseket. Munkát, tevékenységet kell találni.

— Említette a versenyt, a technológiai kihívást. Mit ért ezen konkrétan?

— Azt, hogy azáltal, hogy mi, postások mindennap minden magánlakás és hivatal kilincsét lenyomjuk, erre a tevékenységre még sok minden felfűzhető. Ötletek kérdése ez, amelynek piac-

centrikus vállalkozói magatartással kell párosulnia. Így védhető meg a teljes létszámú és teljes munkaidejű foglalkoztatás. Gondolok itt a Providencia biztosító postai ügynöki hálózatára, az árammérő leolvasására, az előfizetések gyűjtésére, az egyszám-lakezelésre, hirdetésszervezésre, a kistelepülések lakóinak — idős emberek — receptkiváltásaira, gyógyszerkézbesítésre és még lehetne folytatni.

— Az itt elhangzottak jó része nem szakszervezeti feladat. Ezért kérem, foglalja össze az eddigi „előszónak” szánt beszélgetés lényegét.

— Bármilyen néven és címmel alakuljon érdekvédelmi szervezet, az mind az emberért van. Össze kell fognunk, mert lehet, hogy a mikrokörnyezetben is vannak olyan megoldatlan feladatok, amelyekre 10 ember felfigyelhet, de százak nagyságrendben el-sikkadnak. Márpedig minden ember érdeke egyaránt fontos.

Érvek helyett indulatok

A kerekasztal-beszélgetés résztvevőinek tulajdonképpen egy kérdést teszek fel.

— Valamennyiüktől kérdem tehát: mikor alakultak, és milyen a szervezettségük? Továbbá, miben különböznek a „hagyományos” szakszervezetektől? Mi a sajátosságuk?

Endrődi Sándor, a Pécs 1-es postahivatal munkástanácsának elnöke:

— 1990. szeptember 27-én alakultunk. Három területen működünk, a Hírlapüzemben, az 1-es hivatalban, és a postagarázsban. Céljaink a hatékony érdekvédelem mellett a privatizáció segítése. Legfőbb politikai eredményünk a létünk. Olyan sok támadás ért a Posta Vállalat helyi vezetése részéről, hogy én majdnem az utcára kerültem. Kirúgásomat mégsem vállalta senki, ezért egy hónapig a raktárban dolgoztam. Tervem, hogy szociális bizottságot hozunk létre, ami dönt az üdületéről. Jávlati célunk, hogy országos szinten besegítve az országos állapotokat megváltoztassuk.

— Mire gondol?

— Általában a privatizációs törvényre, az emberi jogokra, a Munka Törvénykönyvre, amit a parlamentnek kellene tisztáznia, mert az a magyar jogalkotás szígyene.

— Az érdekvédelmi kérdésekben alapvető konfliktusai nem lehetnek a többi szakszervezettel. Maradt tehát a privatizáció. Ez az önök „differencia specifikája”, amelyben eltérnek a többi szakszervezet álláspontjától?

— Erre nem válaszolok.
— A második pont, amit fontosnak tartok, az politikai kérdés.

(Meggyőződésem, hogy ez a fórum nem hivatott politikai platform választási kampányszerű

kinyilatkoztatására. A magnószalagról lehallgatom a következő „betétet”, s azt szó szerint idézem. Véleményt, a demokrácia jegyében nem nyilvánítok. A szerző.)

— „A posta és más vezetői posztjain ugyanazok ülnék, akik valamikor esetlegesen a pártbizottságokon dolgoztak, és az iskolájuk sem megfelelő posztjuk betöltésére. Politikailag szennyes múltúak. Minden vezetőt le kell váltani!

A szakszervezetekkel való kapcsolatunk ennek ellenére jó, bár közös platform még nem jött létre a feladatok megoldására. Felhívásunkban felhívtuk a figyelmet az MSZOSZ tisztségviselőinek korrupciójára.

— Az érdekvédelmi szervezet annál hatékonyabban tudja ellátni egy érdekvédelmi szerv, minél többen vannak. Nem lehetnek kizárólagos jogai a szakszervezetnek, ha ugyanazokkal a jogokkal

nem rendelkezik a munkástanács. A privatizáció csak másodlagos.”

Endrődi úr eltávozott körünk-ből, ám hagyott maga helyett egy utódot, Tóth Ferencet, akinek írásban hagyta, hogy ne politizáljon, mert a riporter kommunista.

— Kérem, mutatkozzon be.
— A postás munkástanács elnökségi tagja és a Munkástanács Országos Szövetségi Tanácsának a tagja is vagyok.

— Kíván az elhangzottakhoz hozzászólni?

— Igen. Folytatom Endrődi érvelését. A rendszerváltással nem következett be a régi rendszer funkcionáriusainak a leváltása.

— Mondja, miért gondolják, hogy minden vezetőt le kellene váltani? Kik hatalmazták fel ilyen szélsőséges vélemények kinyilvánítására?

— Azért kell a szakembereket leváltani, mert negyven éven át egyfajta struktúrát szolgáltak.

— Maga nem azt tette?
— Dee... Hadd folytassam! Hogy az ország helyzete nem postás vonatkozásban ide jutott,

azért a kommunisták felelősek. Engedtesse meg, hogy a postások vonatkozásába az ország-helyzet is beleferjen...

Új formákat keresünk

A kérdés változatlan, kérem, hogy a kerekasztal következő tagja nyilvánítson véleményt.

Pecze Pál az „ügymond” hagyományos szakszervezet képviselője a beszélgetésen mintegy 400 fős szakszervezeti tagságot képvisel.

— Mit is értenek a hagyományos érdekvédelmi szervezetek?

— A Posta Gépjármű Szállítási Üzemének szb-titkára vagyok.

Társult tagjai vagyunk a „hagyományosnak” mondott szakszervezetnek. Üzemi létszámunk 535 fő, ebből 441 szakszervezeti tag van.

A Független Szakszervezetek Demokratikus Ligája egy alapszervezetnyi nagyságot, mintegy 40 tagot képvisel. A munkástanácsot mint fantom szakszervezetet „tartjuk nyilván”.

— Mit tartanak a megújuló szakszervezet fő feladatának,

miért képviselnek önálló platformot?

— Az érdekvédelem új formáit keressük, kis közösségekben. Ez talán az elhatároló és sajátos jelleg. Gépjárművezetők, szerelők és más fizikai dolgozók alkotják tagságunkat, és mi munkatársaink zömét szeretnénk képviselni.

— Milyen rétegérdekek alapján?

— Üzemünk dolgozói rétegeinek összetettsége miatt az átlag postás dolgozó képviseletére szövetkeztünk. Ezen belül gépjármű-vezetői és -szerelői tagozatok alakultak a rétegérdekek érvényesítésére. Érdekvédelmi szervezetünk a hagyományos bizalmi-főbizalmi hálózat és a rétegvédelem ötvö-zete. A bizalmihálózat a régi, ugyanakkor tagozatvezetők is vannak. A főbizalmirendszer sem változott. A lényeg, hogy vezető-ségünk kibővült szakmai képviseleti vezetőkkel.

— Üzemi szinten a rétegbizottságok vezetői — úgy is, mint az ad hoc bizottságok szakértői — teljes joggal vesznek részt döntéseink meghozatalában.

— Vannak-e sajátos kívánalmaik az érdekvédelmet illetően?

— A lényeg: rétegérdekeinket szeretnénk viszonyítani a Pécsi Postaigazgatóság Kollektív Szerződésének függelékében. Konkrétan: az étkeztetési hozzájárulás mértéke, az üdületelési hozzájárulás aránya, a különböző munkaköri pótlékok rögzítése, és a postásoknak „járó” egyes szolgáltatások, kedvezmények megvédése. Ennyi.

A függetlenség értelmezése

Cziráki Sándor, a szállítási üzemben működő, mintegy 40 főt számláló Független Szakszervezetek Demokratikus Ligájának helyi titkára.

— Kérem, mondja el lapunknak, hogy kitől és mitől függetlenek önök?

— A függetlenség kettős tartalmat jelent nekünk. Egyrészt a hagyományos szakszervezettől való függetlenséget, másrészt a liga felépítése nem fentről irányított, hanem alulról szerveződik, konkrét célok megvalósítására. Tehát autonóm szervezet, amely a központi ligától is függetlenül dolgozik. Ugyanakkor anyagi, jogi segítséget a ligától kapunk.

— Mi ebben az új, a jó?

— Negyvennyolcan vagyunk, és tevékenységünk a posta szállítási üzemére korlátozódik. Szakszervezeti tapasztalatunk nem sok van. A ligán keresztül jogi, gazdasági segítséget kapunk. Például akadémiai továbbképzéseket, ami a szakszerűségünket, tárgyalóképességünket növelheti, a tisztánlátásunkat segíti.

— Ha jól értem, ez a gazdasági, politikai, érdekvédelmi partnerré növést szolgálhatja.

— Igen. Nem ellenszakszervezet akarunk lenni, hanem szakértői gárdává akarunk válni, amely magas fokú érdekvédelem ellátására lenne bennünket alkalmas. Nem titkolom: együttműködésben a „hagyományos” szakszervezettel, azért, hogy összefogással az ő potenciális partnerei is lehessünk, éppen azért, hogy a munkaadókkal szemben erőteljesebben és magasabb színvonalon léphessünk fel.

— Hangsúlyozni kívánom az autonóm szervezet rugalmasságát, amely létszámából, szervezettségéből, szakértői gárdájából adódik, és ez kiterjed a jogse-

gélyszolgáltatástól az azonnali anyagi segítségig. Tehát gyorsabbak és hatékonyabbak vagyunk a nagy szakszervezetnél ezekben a kérdésekben.

— Mégis mi a másságuk a strukturális kérdéseken túl?

— A különbség a kis szervezet rugalmasságában, gyorsaságában rejlik. Ez pedig nem elvi, hanem munkamódszerbeli kérdés.

— Köszönöm a világos választ.

*

A kerekasztal-beszélgetés kétértelmű eredményes volt. Valamennyi résztvevő megegyezett abban, hogy minden ember érdeke emberi érdek, és mint ilyen, nem maradhat ki az érdekvédelmi háló köréből. Hogy ki, hol, miért és hogyan találja meg azt a szervezetet, amely neki a legmegfelelőbb, az emberi jog.

A cél csak egy lehet: akárhány szervezet is alakuljon, azok nem egymás ellen, hanem egymással karöltve, markáns profilt felállítva dolgozzanak elszegényedő világunkban a munka, a munkás becsületéért, anyagi, erkölcsi kiszolgáltatottságának megszüntetéseért.

Hunyor Zsolt

Palatáblával kezdődött

Üzenetátvitel — felsőfokon

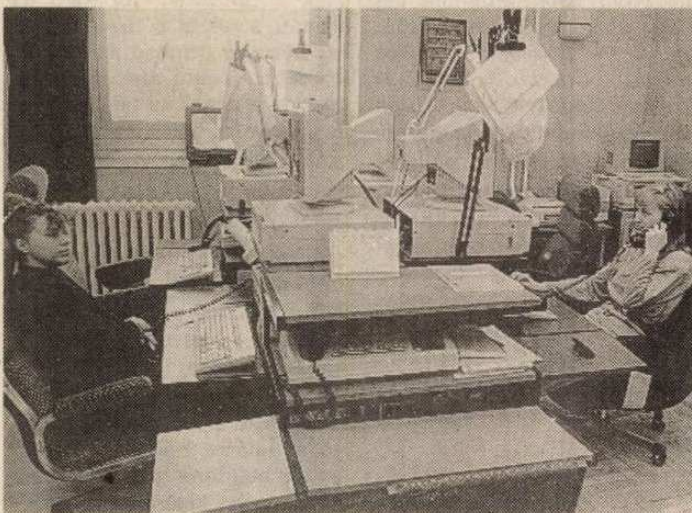
Amikor Bell jóvoltából az előkelő szállodákban is megjelennek a telefonok, az üzenetátvitel eszköze a tábla volt. Régi filmekben néha még ma is látható az éttermen átvonuló fiúcska, a rúdra szerelt palatábla kretás szövegével: X. urat keresik telefonon!

A technika erre a területre is betört, s fokozatosan, majd úg-rásszerűen fejlődött. A zárt láncú keresőgépeket — csipogókat —, mint az a névből is kiderül, egy bizonyos zárt területen alkalmazzák, például kórházakban, nagyüzemekben. Bush amerikai elnök magyarországi látogatása döntő lökést adott a továbblépésre, vagyis arra, hogy nálunk is megteremtünk egy olyan rendszert, amelynek segítségével fontos emberek bármikor, az országban bárhol utolérhetők legyenek. Ennek

Általában telefonszámokat továbbít a diszpécserközpont, de vannak speciális, csak az előfizető által ismert kódszámok is. A készülék az üzenet vételekor csilingel, vagy piros fényjelzéseket ad.

A személyhívó készüléket a finn NOKIA gyártja, s nálunk a Selectronic Kft. forgalmazza. Az indulásnál 36 000 forint volt az ára, ma már csaknem 50 000. Emiatt megcsappant az érdeklődés. A szolgáltatás havi díja 600 forint.

Az előfizetők száma jelenleg 2500 körül van, a készülékeknek körülbelül az egyharmada van egyéni tulajdonban. Különösen a szolgáltató vállalatoknál rendkívül hasznos, mert kulcsfontosságú szakembereiket bármikor elérhetik. Az előfizetők között vannak például kórházak, s a kezdetektől igénybe veszi ezt

gizett, idegen nyelvet tudó fiatalokat keres új szolgáltatásához. Telefonáltam, behívtak, s amikor megtudtam, hogy a csodálatos környezetben lévő tévétoronyról van szó, máris beleszerettem az új munkahelybe. A szerelem tartósnak bizonyult, már másfél éve tart.

— *Milyen szakmát hagyott ott a torony kedvéért?*

— Gimnáziumi érettségi után az egészségügyhöz szegődtem, és elvégeztem egy kétéves laboráns szakiskolát. Laborasszistens voltam az Országos Ideg- és Elmegyógyászati Intézet központi laboratóriumában. Szeretem a szakmát — azért választottam —, de igen nagy elhivatottság kell az egészségügyhöz, mostohák a körülmények. Lehet, hogy egyszer majd visszatérek...

Egyelőre azonban második otthona a diszpécserközpont. Tizenegyen vannak, három fiú, a többi lány. Orsolya huszonnégy évével a legidősebb.

— Nagyon jó kis gárda jött össze. Jellemzőként elmondom, hogy aki éjszaka van, az gyakran még délben is bent van, nincs kedve hazamenni, szívesen van kollégái körében. Közös programokat is csinálunk, legutóbb a Várban voltunk, megnéztük a Rákosi-Sztálin kiállítását, nagyon érdekes volt. (Lám-lám, nem kell ehhez brigádmozgalom!)

— *Az elmúlt év szeptembere óta csoportvezető. Fizetése bruttó 11 600 forint. Elégedett?*

— Igen. De a kollégáim, akik nem kapnak műszakpótlékot, csak nyolcezeret keresnek. Remélem, az idén javítják a bérüket. Még nem hallottam az idei bérfelajánlásokról.

A kicsi irodából átmegyünk a diszpécserközpontba. A négy számítógép előtt a dolgozók fe-

jén fülhallgató, várják a hívásokat.

— Induláskor csak egy számítógépünk volt, de az előfizetők számának szaporodásával négy IBM-gépet kaptunk. Lét-számunk is hatról nőtt tizenegyre, a napokban pedig belép a tizenkettedik. Ő lesz az első, aki férjezett, de még gyermektelen.

Amikor csörög a telefon, az ügyeletes kedvesen köszönti a hívót, veszi az üzenetet, beüti a gépbe, ami a monitoron megjelenik, ellenőrizhető.

— Telefonszámunk 155-5211, a hívás öt vonalra futhat be, tehát egyszerre öt ügyfelünket tudjuk fogadni. Szakértelem ehhez a munkához nem kell, de nálunk alapkövetelmény a maximális udvariasság. Előfizetőink állandóan érezzék, hogy kulturált szolgáltatást nyújtunk. Még a tizenkét órás szolgálat végén is, amikor pedig már elképzelhető, hogy dolgozóink fáradtak. A forgalom nem egyforma, a hívások száma 7 és 15 óra között a legnagyobb. Éjszaka egy ügyelet-sünk van bent, az ingerszegény környezet első sorban ilyenkor hat. Ha valaki elszundit a kényelmes, fejpárnás bársonyszékben — ezeket az üléseket a csoport megalakulásakor vásárolták —, a telefoncsörgésre felébred. De az álmoság elterelése jól felszerelték bennünket, van tévénk, rádióink, magnóink, állandóan zenélünk.

És a lányok között vannak olyanok, akik a holt időt kötésre használják fel, gyorsabban elkészülnek a szebbnél szebb pulóverek. Ha csörög a telefon, félrekerül a kézimunka:

— *Halló, itt a személyhívó központ, jó napot kívánok.*

És halkan kopogni kezdenek a számítógép billentyűi.

Bánhidi Éva

Módosult a távközlésiek kollektív szerződése

A távközlési dolgozók szakszervezeteinek (TDSZ, TDSZSZ) intéző bizottságai 1990. november 27-én közös testületi ülést tartottak.

A TDSZSZ testülete úgy döntött, hogy aláírja a TDSZ és az MTV Kollektív Szerződését, ha az érdekeltek kifejezik abbéli közös szándékukat, hogy a TDSZSZ területén a munkavállalói vitákon elhangzott vélemények, igények alapján november 9-én összeállított javaslatokkal tovább kívánják fejleszteni a kollektív szerződést.

Ez a TDSZ részéről egyetértésre talált, mivel náluk is merültek fel hasonló elképzelések, csak nem sikerült a vállalattal elfogadtatni. Megállapodás született tehát arra, hogy együttesen lép fel a két szakszervezet. A kérdés csak az volt, hogy mit fogad el ebből a munkáltató.

A TDSZ és a TDSZSZ országos titkárai 1990. december 6-án az MTV vezérigazgatójával aláírták a kollektív szerződést. A TDSZSZ magára nézve érvényesnek ismerte el a TDSZ által megkötött, szeptembertől hatályos kollektív szerződést.

Ezzel egy időben a szakszervezetek kérték a szakmai vezetőket, hogy a TDSZSZ által összeállított és a TDSZ által elfogadott módosító javaslatokat közös testületi ülésen vitassák meg. 1991. január 7-én a TDSZ és TDSZSZ titkárainak országos tanácsa közösen terjesztett a munkáltató elé olyan kollektív szerződéstervezetet, amely a TDSZSZ által hiányolt többlettartalmakat is tartalmazta. Az elfogadott módosítások közül néhány:

● korengedményes nyugdíjazás

Átszervezés, technikai, technológiai váltás miatti munkahely-felzárkózás esetén — amennyiben a dolgozó képzettségének, iskolai végzettségének megfelelő munkakör felajánlására nincs lehetőség, más munkakörbe történő átképzése nem valósítható meg, és két éven belül eléri a nyugdíjkorhatárt — korengedményes nyugdíjazásra van lehetőség.

● felmentési idő

A 35 éves — nőknél 30 éves — vagy azt meghaladó törzsgárdatagság szempontjából elismert munkaviszonnyal rendelkező törzsgárdatagot nyugdíjazásakor a felmondási idő teljes időtartamára fel kell menteni a munka alól, függetlenül attól,

hogy a munkáltató vagy a munkavállaló kezdeményezi a nyugdíjazást.

● munkaidő-beosztás

A munkaidő — a heti munkaidő tartamának alapulvételével — több heti, havi, negyedévi vagy éves keretben is meghatározható.

● a munkával nem töltött idő díjazása

A hálózatépítés és -fenntartás területén a vállalatnak fel nem róható ok miatt kiesett munkaórákra — amennyiben a dolgozó a munkaidő kezdete-kor munkára jelentkezett, s más munkahelyre át nem irányítható — a személyi besorolás szerinti órabér 80 százaléggal, de legalább annyit kell fizetni, mint amennyi a dolgozó bércsoportjára megállapított alsó bérhatár. A napi munkaidőn belül azon időre, amely alatt a dolgozó anyaghiány vagy egyéb műszaki szervezési hiba következtében dolgozni nem tud, a személyi besorolás szerinti órabér 100 százalékát kell kifizetni.

A végkielégítésre vonatkozó korábbi — a testületek által is elfogadott — javaslatlól eltérően, a vállalat érvelését figyelembe véve, kompromisszumos megoldásként a TDSZSZ a következő változattal fordult a vállalat vezetőihez:

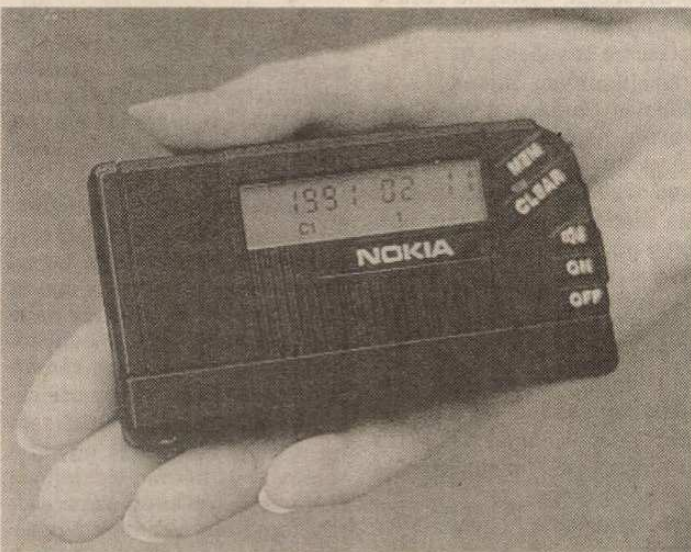
„Az 50. életévét betöltött, 25 éves törzsgárdatagsággal rendelkező dolgozót, munkaviszonyának a vállalat tevékenységére hozott vállalati döntésből eredő (átszervezés, átalakulás, felszámolás, technológiai-technikai) megszűnése esetén végkielégítésként 1 évi átlagkereset illeti meg.”

A vállalat vezetői ezt nem fogadták el, s így véleménykülönbség alakult ki. Az MTV vezetői továbbra is úgy ítélték meg, hogy nem tartják időszérűnek a végkielégítés vállalati rendszerének szabályozását.

A módosított kollektív szerződést január 30-án az érdekeltek aláírták, hogy a munkavállalóknak február 1-jétől legyen a vállalattal érvényes kollektív szerződésük, amely tartalmazza mindkét fél jogait és kötelezettségeit.

A vitatott témákban a véleményeltérések feloldása, a tisztázatlan kérdések rendezése céljából szakszervezetünk — élve a joggyakorlási lehetőségekkel — folytatja a harcot.

Moravetz Márta

neve országos szelektív személyhívó rendszer.

Az elhatározást rohamos gyorsasággal tette követte, s 1989 júliusában már megindult a próbaüzem az Országos Mikrohullámú Központban. Rövid idő elteltével, szeptember elsejétől véglegessé vált az új szolgáltatás, kezdetben csak a főváros területén, de 1990 elejétől — fokozatosan — már országos kiterjedésű.

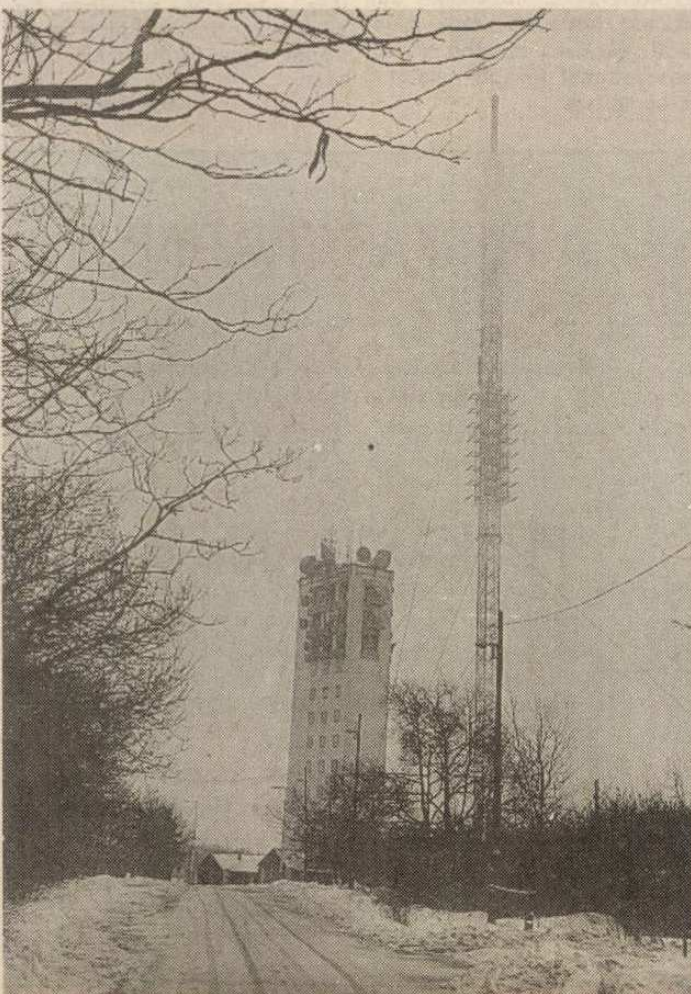
A személyhívó készülék hasonló a számológéphez, tenyérben elfér. Van benne egy rádióvevő, amely képes eldönteni, hogy melyik adó sugároz számára információt, sőt azt is mérlegeli, melyik adóról kap jobb jeleket, erre áll rá, és várja az üzenetet. Amikor nincs üzenet, „szunyókál”. Ha jön az üzenet, aktivizálja magát, s a kijelzőjén megjeleníti a maximum tizenkét számból álló üzenetet.

a szolgáltatást a Távfűtő Művek.

Az üzeneteket a Petőfi rádió műsorát sugárzó URH-adó továbbítja. A Magyar Műsorszóró Vállalat tervezi, hogy az OMK-ban levő diszpécserközpont mellett a nagyobb vidéki góckörzetekben is létesít diszpécserközpontot, hogy a vidéki üzenetközvetítések ne Budapesten keresztül bonyolódjanak.

A fenti tájékoztatást Hazai Gábor igazgatótól kaptam, aki bemutatta a csoport vezetőjét, a rendkívül bájos Vörös Orsolyát. Amíg a második emeletről fölmentünk az ötödikre, a diszpécserközpontba, idekerüléséről faggattam.

— Szerencsés véletlennek köszönhetem, hogy itt vagyok. Az Expressz újságot böngészgettem, s felfigyeltem egy hirdetésre, melyben az Országos Mikrohullámú Központ érettsé-

Felhívás!

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy szerezzenek hirdetőkét lapunk részére.

Egész oldalas hirdetés

ára	60 000 forint,
féloldal	30 000 forint,
negyedoldal	15 000 forint.

Az ezeknél kisebb terjedelmű hirdetések árai az elfoglalt felületek arányában csökkennek.

A hirdetési összeg 10 százaléka szervezői jutalék! Kedvezményes apróhirdetés bármilyen témában 30 szóig 100 forint.

Részletes felvilágosítás a szerkesztőségben (Budapest XIV., Cházár András utca 13.). Telefon: 142-8777, 141-7754.

Szerkesztőség

A telefonellenőrök „munkabetegsége”

Postaépület, eligazító helyiség. A telefonellenőrök ültek az asztal mellett, s beszélgettek. Témájuk — mint az utóbbi időben minden reggel eligazítás előtt — munkájukkal kapcsolatos: az utcai telefonok tönkrevetett állapota...

A villanyradiátor mellett állt *Éliás Benő* középkorú, barna hajú telefonellenőr, melegebben a kezét, hallgatózott, s közben éledezték benne a gondolatok: „Aki az utcán jár, az látja az összetört, kirabolott telefonokat. Sokan látják! Mégis nap nap után folytatódik a vandalizmus... A gonosztevőt néha elfogják, az őrszobába kísérik és beszélgetnek vele... Aztán pár nap múltával egy másik kerületben ugyanezt a gonosztevőt ismét tetten érik. Rabolja a telefont... Jó emberek! A gonosztevőt hajtja az ördög, és folyton folyvást kontrázik. A becsületesség útjára téríteni egyetlen megoldás van. Zárkába tenni. Idő múltával ott biztosan emberré változik...”

Éliás fülebe nevetés zaja szállt. Azonnal föleszmélt, és nézett előre. A szakállas csoportvezető derűs ábrázattal intett neki, és hangosan mondta:

— Már háromszor szóltam, Benő. Gyere, vedd át a területet jelző papírt! Alsó? Mit csináltál az éjszaka?

Az asztal mellett ülő telefonellenőrök mosolyogva nézték a vállát húzogató kollégájukat. Éliás nem jött zavarba. Kényelmesen lépegetett előre. A csoportvezető kezéből elvette a papírt, és komoly hangon mondta:

— A munkámmal kapcsolatban érzékeny voltam és vagyok. Nem aludtam. Napjaink nehézségein tépelődtem. Van egy esetem tegnapi. Elmondom, hallgassátok meg. Az Andrassy úton, a harmincas számú ház előtti fülkében guggoltam, a kiskönyvbe írtam az észrevételeimet, amikor rám nyitotta az ajtót egy idős úr, és elpanaszolta: „A telefonkészülék alá szerelt fekete doboz akadályozza a betekintést a betűsoros könyvekbe.” Persze azonnal ellenőriztem. Igazat mondott.

A szakállas csoportvezető közbeszólt:

— Hozzánk is érkeznek ilyen panaszok! Ez egy átmeneti állapot. Jelenleg mindennél fontosabb a telefonok működése! Mentő, orvos, tűzoltók... Egyébként ezen is dolgoznak a tervezők.

Csengett a telefon. A csoportvezető fölvette a kézibeszélőt és hallgatta. Az ellenőrök öltözködtek, s sorjáztak kifelé. Éliás nézte a papíráját, merre, hova? Angyalföld. Csóválta a fejét, és mérgesen legyintett: nagy kerület, szülő fülkével... És ami nagy gond, mostanában hamar elfárad, és kóvályog a feje. A papírt a táskájába tette, és öltözködött.

Kint az utcán a kapu előtt sárga Skodáját törölgette *Vető Csaba*, a középkorú, bajszos telefonellenőr. Ránézett Éliásra, és azt kérdezte:

— Benő, merre mész? — Éliás jóra gondolt, fölkapta a fejét, és mosolyogva válaszolt:

— Völegény utca és környéke!

Vető mutatott a kocsira, és hívta kollégáját:

— Gyere velem, s ahol akarsz, majd kiszállsz!

Mindjárt be is ültek. S a nedves úttesten lassan gurultak a Városliget felé. Útközben Éliás azon gondolkodott, hogy hol szálljon ki. Amikor beült a kocsiba, a hátsó ülésen látta Csaba munkapapírját. Újpest. Amennyiben a Béke úton mennek, úgy a Gyöngyösi út a jó. Ha pedig a Váci úton, akkor a Dagály utca.

Gyenge volt a kocsiforgalom, s így már percek múlva a Béke téren gurultak. Éliás örült a kocsikázásnak. Mindjárt a munkaterületén lesz. Azt gondolta, a Gyöngyösi útnál Csabát meghívja egy kávéra. Rögtön mondta is neki:

— A Gyöngyösi útnál álljál félre. Bemegyünk a közért büféjébe és iszunk egy feketét.

Vető sóhajtott, rázta a fejét és panaszkodott:

— Mostanában gyakran enyhe rosszullét száll meg. Ma reggel is a rádió időjárásírontról beszélt. És hogy szennyes a levegő. Ezekre gyanakszom. Köszönöm a meghívást. De most nem. Különben azért járok kocsival, ha esetleg legyengülök, legyen hova beülnöm...

Éliás a melléhez csapta a tenyerét, és kiabálta:

— Te Csaba! Hát én ugyanígy vagyok! Nem lehet, hogy munkabetegségünk van? Engem is megszáll napközben a kellemetlen érzés. Nézem a vandálok rombolását, nézem, sóhajtozom, és egyszer csak kóvályog a fejem.

Vető komoly ábrázattal bólogatott, és a gondolatait halkán sorolta:

— Nekünk, magyaroknak sok rossz összejött. Fokozódó drágaság, létbizonytalanság, háborúszorgató háborús hírek, és a városi embernek még a szennyezett levegő is.

A Gyöngyösi útnál pirosat jelzett a lámpa, s megálltak. Vető nézte mozgolódó kollégáját, s közben küszködött a gondolatokkal, hogy a neki is erőt adó szavakat elmondja-e Benőnek. Komoly embernek ismeri. Persze, hogy mondja neki. Köhintett, s azután halkán beszélt:

— Napközben, mikor az a láthatatlan valami úgy igazán a belsőmre nehezedik, megállok, tekintetemet a lábam elé ejtem, és a nagy író szavait halkán elmotyogom magamnak: „Ember küzdj, és bízza bizál!”

Szeretem az életet. Persze, hogy reménykedem. Pár év, és túl leszünk az élet nehézségein...

Éliás összecsapta tenyerét és megilletődve motyogta:

— Csaba. Ahogy mondtad, melegség futott végig rajtam. Hogy te, Csaba...

A lámpa zöldre váltott. Lassan keresztlámpáztak a Gyöngyösi úton, s néhány méter után a járda mellett megálltak. Éliás kibújt a kocsiból. Megfordult, és kiáltotta:

— Mindent köszönök!

A járda közepén állt, s amíg látta a sárga autót, két kézzel integetett.

P. Kovács János

Egy kis monarchia

Hangulatos városka a Tepla folyó völgyében. Műemlék alig akad, emléktábla annál több van. *Arany János, Bach, Beethoven, Chopin, Dvorzsák, Goethe, Gogol, Gorkij, Turgenyev*. Valamennyiük neve kőbe vésve őrzi múltjukat, munkásságukat. Azt, hogy valamennyien Karlsbadban, a mai Karlovy Varyban gyűjtötték erőt, ápolták egészségüket, bizva a 34-féle ásványt tartalmazó, erős koncentrátumú gyógyvizek isteni erejében, amelyekből kinjait enyhülését várták. És talán nem is minden eredmény nélkül.

A promenádon

Jól elfér itt *Masarik, Havel és Becherov*. Utóbbi — mint a magyar *Zwack* — talán a legelnyúlhetetlenebb közülük. Politikai állásfoglalástól, tértől és időtől függetlenül szeretik és isszák. Nyolc és fél koronaért úton-útfélen kínálják, a gyógyvizek után öblítésre kitűnő gyomorkeserű. Vélem, hogy a promenádon sétáló hölgyek és urak, a kis szopókás porcelán kancsócskába a víz után — vagy helyett — *Becherovkát* töltötték. Mert így még szebb az élet...

A városka a hamisítatlan szadellői monarchia hangulatát idézi. Csend, nyugalom, béke, ráérős urak és hölgyek, az elmaradhatatlan pohárakkal. Minden rosszmájúságot félretéve, valószínűleg napi gyógyvizadagját fogyasztotta az elegáns közönség. Közben árad a

zene, szinte hömpölyög. Hol csak a gépzene, hol meg az eredeti, a valódi. A tűzoltózenekar pattogó ritmusú nótát húz, miközben izgató szépségű hölgyek — a zene- és tánckar tagjai — a koreográfia szerint nem csak a zene ütemére, de a látványra és a fotósokra is precízen ügyelnek.

A folyócskát több, apró hid szeli át, éppúgy, mint Párizsban. Bár innen ugrani — ahogy elnézem — kevésbé célszerű. Annak ellenére, hogy a szintén Ferenc József korabeli postahivatal előtt a legmélyebb a folyó, és talán a mai kor technikája még segítene is az amúgy elavult ugrási kísérlet megkülsítésében. De ne borongjunk, hisz nincs rá semmi ok. A víz sekély, és csak szét kell nézni, könnyen belátható, hogy a dolog értelmetlen. S nem is csak a víz sekélyisége ennek az oka, hanem az, hogy csupán körül kell nézni. Bámészkodva elgöngyörögni, és egy másodperc alatt értelmét veszti a borús gondolat...

A sétálóutca egyik legszebb és legrégibb épülete a Fehér Oroszlános ház. Ez az egykori panzió és fürdőház több intim, ám éppen ezért közismert történet színhelye. Az emeleten *Metternich* kancellár tartotta miniszteri konferenciáit. Ám nem ez az érdekes, hanem az, hogy — a máig élő rossznyelvek szerint — *Mária Terézia* pornográf festményei, képei, fali díszei előtt (alatt?) élvezte a korabeli úrihölgyek mámorító társaságát.

Táncos lányaival felvonul a tűzoltózenekar

Csattanós kaland

Két kislány igyekszik át Rákoskeresztúron a rendőrlámpa alatt, hogy elérjék a Postaforalmi Szakközépiskolát. Az egyik izmos, szőke, a másik vékonyka, barna. Szépek, csinosak. Kőbányáról a 62-es busszal járnak iskolába. Céljuk természetesen a tanulás, a felkészülés az életre. Komoly beszélgetésük is ezt tükrözi, mert a főpénztári összesítőről, meg Kató tanár néniről esik szó.

A főtér túlsó oldalán, az élelmiszerbolt előtt betegesen sapadt arcú, vékony nyakú fiatalember ögeleg. Enyhén elálló füle, jó támasztéka zsíros hajfürtjeinek, amely hátul belelóg az ing gallérjába. Társa majdnem úgy fest, mint ő. Csak rajta az ing fölött még női pulóver rikit. Pedig ő is fiú. Fülükben fülbevaló, csak a nadrágjuk elütő: az egyikén valamikor használt lakájnadrág feszül, a másikon csak úgy lobog az amerikai farmer, vagyis magyarul tehenész-nadrág. Ez a farmer ünneplő, pedig Nyugaton csak trágyahordáshoz és fejéshez veszik fel. Hiába, nálunk évtizedek óta ez a divat. A fiúk szeme egy szor a főtér túlsó oldalára tapad. Összenéznek. Gyerünk!

Ahol a hirdetőoszlop áll, utol is érik a lányokat. Utcai ismerkedéssel próbálkoznak, hol arrogáns durvasággal, hol szépitő dicsérettel. Biztatják is egymást a merészebb hangra,

de a kislányok figyelemre sem méltatják őket. Erre erősödik a molesztálás:

— Hé, csinibabák, gyertek velünk! Nektek jó krapekokra van szükségetek! — Szorosan közrefogják a lányokat, azok pedig kénytelenek megállni:

— Hagyjátok bennünket! Si-etünk az iskolába. Mit akartok? Ebben a pillanatban a hirdetőoszlop árnyéka megmozdul. Vagyis az árnyékban mozgott valami. Vagy inkább valaki? Csakis valaki lehet, mert félig kilép az árnyékból, majd visszahúzódik. Szolgálatos rendőr. Összehúzott szemöldökkel figyel a lányokra. Az eset pedig így folytatódik:

— Lányok, ne könyörögtessetek magatoknak! Gyerünk a Tabán presszóba, vagy a Patakba!

— Már kértelek benneteket, nem értettétek meg? — jön ki a békétüresből a kis barna, vékonyka lány.

— Az ilyen alakok könnyen kaphatnak egy fülest, hogy észhez térjenek! — szikrázik a kis izmos, szőke.

— Azt szeretném én látni...! Na, gyerünk, csinibabák! — Fogd csak! — A kis izmos, szőke akatáskáját társa kezébe nyomja. A rendőr a hirdetőoszlop mögül már lépne is ki, amikor hallja a csattanást, majd azt látja, hogy a tehenész-nadrágos három és fél sasszét tesz a jár-

Cheb. A zsidó kereskedőház a surranó utcácskával.

De kár, hogy nem hercegnék születtem, úgy jó másfél száz esztendeje.

Kimozdulni a múlt századból

Ha már az összes szállót, gyógyhelyet megnéztük, s kipróbáltuk a filmfesztiválok színhelyét, a Thermál Szálló minden kényelemmel felszerelt helyi uszodáját, akkor, de csak kizárólag akkor, távolabbi kirándulásokra is vállalkozhatunk.

Felejthetetlen élmény a kirándulás *Chebbe*. A már megszokott négyszögletű központ élő város. Vannak sörözők, akad szálloda is, de itt elsősorban élet van. Amit az is bizonyít, hogy a csencselők és a homoszexuálisok lépten-nyomon megszólják a szerencsétlen turistát. Van váruk, állítólag ma is működőképes ágyúkkal, és minden, ami azt sugallja — ha valaki nem tudná —, hogy néhány lépés a német határ. Ottjártamkor még mindkettő. Azóta egyre megy.

No és a zsidó negyed, helyesebben a zsidó kereskedőházak. Önmagukban is építészeti és történeti remek. Nincs olyan etnikai elkülönülés, mint például Prágában, ám a házak építése sugallja azt, hogy ki hová tartozik. A mi szóhasználatunkban a „tetőbeépítés” itt többszintű. Egyszerű. Ide hordták a gabonát — csörlővel —, alul pedig pince volt. A komolyan vett zsidó háztömb olyan, hogy egy ember is csak oldalazva tud a két épület között átmenni. Hiába no! Aki netán nem kíváncsi, az úgy építkezik, hogy egyben védekezhessen is.

Elhagyva a városközpontot, nem is oly messze holdbéli táj

fogad. Bevallom, fanyalagtam az ötleten, hogy nézzük meg. Minek? — gondoltam, hisz pocsolját, lápot láttam, sőt a Hansaságot — másokkal együtt — én csapoltam le. (De minek?)

A hely szelleme

Mondom, holdbéli a táj, ami fogadott. Bűz, s iszapvulkán. (Frantiskové Laznétól 5 kilométerre) 250 hektáron fortyog. A mérges gázoktól-gőzöktől párolgó területeken madarak szárai lehelték ki lelküket. Magam is — visszatérve Karlovy Varyba — orromon, torkomon éreztem a kén ízét.

Cseles ez a természetvédelmi terület. Látszólag kemény fedőréteg van rajta, ha bottal belenyúlunk, vagy követ dob rá valaki, fél óra múlva egy nagy lyuk keletkezik, amely bugyboreköl, és tele lesz hideg kénartalmú vízzel. És, ha úgy cselekszem, mint azt kis útitársam tette, hogy beleteszek egy szál rózsát, vagy bármit, visszajövet már megkövesedett rozsdavörös tárgyként vehetem vissza. Ami egyébként Karlovy Varyban mint szuvenir, „kemény” koronákba kerül...

A kevés sok, a sok kevés. Minél több, annál kevesebb. Karlovy Varyt látni és beleszeretni, egy pillanat műve. Ha „disszidálnék” — és persze sok pénzem lenne —, ide jönnék. Továbbra sem érdekelné, ki az elnök. Egy dolog biztos: Beche-rova szavaznék. Nem azért, mert imádom az édes gyökerekből titkon csinált italát, hanem a szelleméért.

És a város szelleméért, amire a művelt európai azt mondja: „Genius loci.”

— h. zs. —

Apróhirdetések

Kopásálló, tajvani padlóburkoló lap — lerakással együtt is — megrendelhető. **HUNICOR Kft.** Telefon: 188-2377, este 164-2646.

rendszerben. Részletes felvilágosítás a 188-2377-es telefonszámon. **HUNICOR Kft.**

*

Agilis vidéki ügynököket keresünk. Bérézés jutalékos

Régi pénzt, érmét, papírpénzt, kitüntető adok, veszek, cserélek. Telefon: 141-7754; este: 164-2646.

„A Tomi”

— A gyermekkori álmok mennyire válnak valóra? — kérdezem Treier Tamást, a marcali távközlési üzem műszerészét.

— Dédelgetett vágyaim, álmaim — mint mindenki másnak —, nekem is voltak. Az irreális elképzelésekből, mint például az űrhajózás, hamar kigyógyultam. Engem a még akkor érthetetlen átviteltechnika, a távbeszélő, vagy ahogy akkoriban még laikusán így fogalmaztam: a telefonálás érdekelt. Viszonylag korán rabul ejtett Bell találmánya. Elgondolni sem tudtam, hogy lehet egy dróton beszélni...

— A továbbtanulással szerencsém volt. Pécsen, a Széchenyi Gimnázium híradástechnikai szakán végeztem. Ezzel a középfokú távközlési szakismerettel mehettem volna dolgozni több helyre is. Én a postát választottam. Fonyódon *Pintér Feri* bácsi irányítása mellett kezdtem meg a gyakorlati munkát. Nem dobtott be egyszerre a mély vízbe. Kisebb áramkörjavításokkal, a kezelői munkahe-

lyek lámpacseréjével kezdtem. Ma is szeretettel emlékezem vissza Feri bácsira. Nagy gyakorlati pedagógus volt az öreg. Úgy tudott feladatokat és közben a hiba kijavítására útmutatást adni, hogy a kezdő szakember észre sem vette a szavaiban rejlő oktatást.

— Katonaság után nem kerültem vissza Fonyódra, már Marcaliban is üzemelt az új CB-központ. Első ténykedésem itt is egy lámpacsere volt, ami örökre emlékezetes marad. Szóltak, hogy az egyik munkahelyen rossz egy előfizetői lámpa. Odamentem és kicseréltem. Akkor találkozott a tekintetünk egy istenigazából először az ott szolgálatot teljesítő kislányával. Nem tudom, hogy mi volt a szebb: az augusztusi csillagos égbolt ragyogása vagy az ő nézése?! Hogy ezt eldönthessem, szorgalmaztam, minél előbb mondjuk ki a holtomiglan-holtodiglant. Most a kérdésre még nehezebb a válasz: van egy négyéves gyönyörű kislányunk is!

— Marcaliban kezdetben ketten voltunk műszerészek *Bíró Péter* barátommal. Sokat jártunk vidékre, postahivatali központok, vállalati alközpontok javítására. Ezt a szakmát iskolában nem lehet megtanulni, a gyakorlat neveli az embert. Példa erre egy minap történt eset. Szolgálatsszünetelés alatti összeköttetés hibáját jelentette az egyik postahivatal. Tudni kell, hogy aznap ennél a hivatalnál központoszerelést végeztek, távhívó áramköröket kötöttek be. Keressük a hiba okát, a helyszínen kint van az egyik műszerész kolléga, én pedig bent a központban ténykedem. Amire még gondolni sem mertünk volna, néhány milliméteres szigetelőszalag okozta a galibát!

— Most nagyobb apparátussal dolgozunk, könnyebb a munka. Régebben volt úgy is,

hogy egy-egy postahivatalhoz ingajáratban többször is ki kellett menni központjavításra egyazon nap.

— *Amint hallottam, az egyik faluban egy öregasszony másnak nézett, mint aki vagy. Hogy volt ez?*

— Délelőtt kint jártam a hivatalnál, majd délután is kimentem ugyanoda, mert egy új repülőzsinórt csináltam. A hivatal szomszédságában, a ház előtti kispadon délelőtt ott ült egy néni. Délután is ugyanaz a bőszeny néni nyomta a háza előtti ülőkéit. Igen nézett. Faluhelyen illik köszönni, főleg, ha már másodszor is találkozok ugyanazon személyllyel az ember. Négy órákor a telefonközpont repülőzését kipróbáltuk, majd elkészöntem a hivatalvezetőnőtől. A bőszeny néni csodálkozva nézett.

— Isten áldja! — köszöntem neki. — Dicsértessék... — mondta ő, majd így folytatta:

— Hát már elmegy? Az elődje tovább szokott maradni.

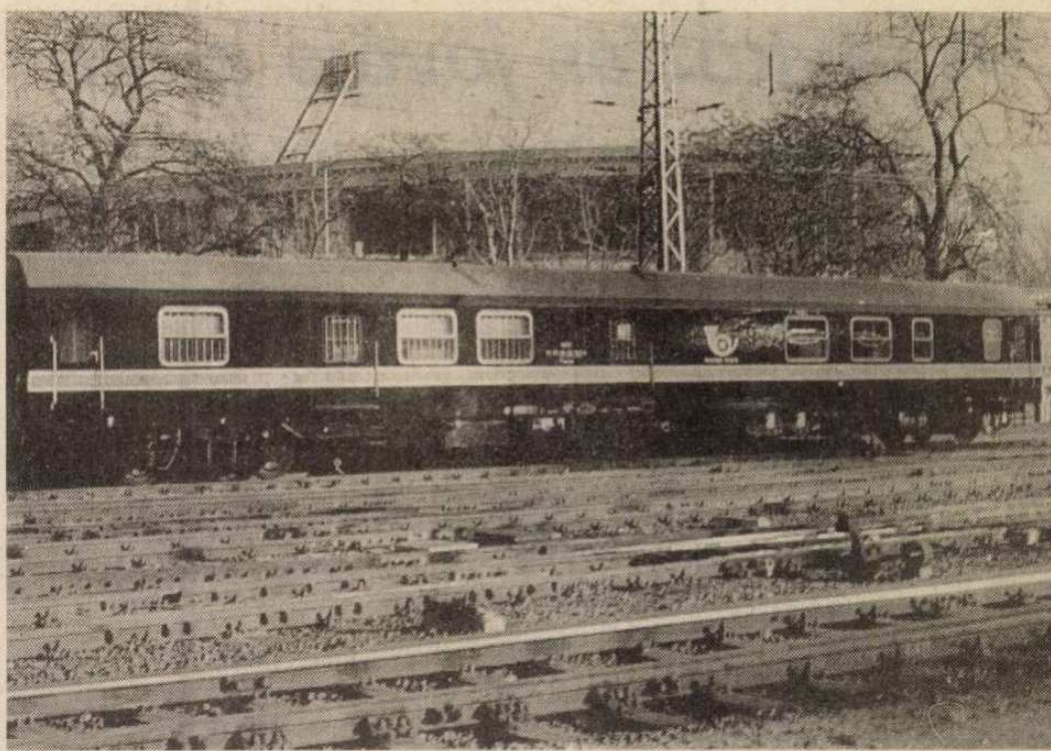
— Ismer maga engem? — Hát hogyne — felelte —, maga az új tisztelendő!

— *Munkahelyen túli elfoglaltságod, szabadidőd hogy telik?*

— Az utóbbiból mindig kevés van. Szakmai ismereteim bővítésére tanfolyamokat végeztem, ARF-, ARK-központból vizsgáztam, itt most Marcaliban ezekkel dolgozunk. Ezt megelőzően Pesten technikus vizsgát tettem. Odahaza a falumban tagja vagyok az önkormányzati testületnek. Ha már megválasztottak falusi képviselőnek, szeretnék megfelelni a bizalomnak.

— De mindezt megelőzi az otthonom, a családom! Hazulról indulok, oda térek vissza, számomra ők az áram forrása, és a napi teendőimmel együtt velük teljes az életem áramköre.

— ily —

Kényelmesebb, komfortosabb, mint sok postahivatal

Átvették az új mozgópostakocsikat

A Mozgóposta, Csomagfeldolgozó és Vámüzem Keleti pályaudvari kirendeltségén üzembe helyezték és átadták a forgalomnak azt a 23 vagonatűj mozgópostakocsit, amely nemrég gördült ki a Ganz—Hunslet gyár kapuján. Az ünnepélyes átadáson megjelentek a Magyar Posta Vállalat vezetői *dr. Kertész Pál* vezérigazgatóval az élen, a Ganz—Hunslet Részvénytársaságot *Kiss József* kereskedelmi főosztályvezető és *Harold A. Cood* vezérigazgató képviselte.

Köztudott, hogy országunk postai küldeményeinek szállítása főképp vasúton történik. A napközben felvett leveleket, csomagokat, a nyomdákban kikerülő színes és napilapokat a mozgópostakocsikból álló éjszakai postavonatok szállítják. Megtutuk, hogy Magyarországon 1864-ben Pest és Bécs között indult meg először a vasúti mozgóposta. 1968-ban megkezdődött a posta vasúti járműparkjának nagy rekonstrukciója. A lengyel Pafawag gyárral sikerült megegyezni, ahonnan folyamatosan 90 postavagon érkezett. A mai napig ezek a postakocsik hozzák-viszik a híreket szerte az országban. Aztán jóval később, az éjszakai személyszállítás megszüntével áttértek a postavonati rendszerre.

A mozgópostások tulajdonképpen elégedettek voltak a lengyelek által készített mozgóposta-hivatalokkal, csak hogy közben 23 év telt el, a lefutott sokezer kilométer indokoltá tette fokozatos cseréjükét.

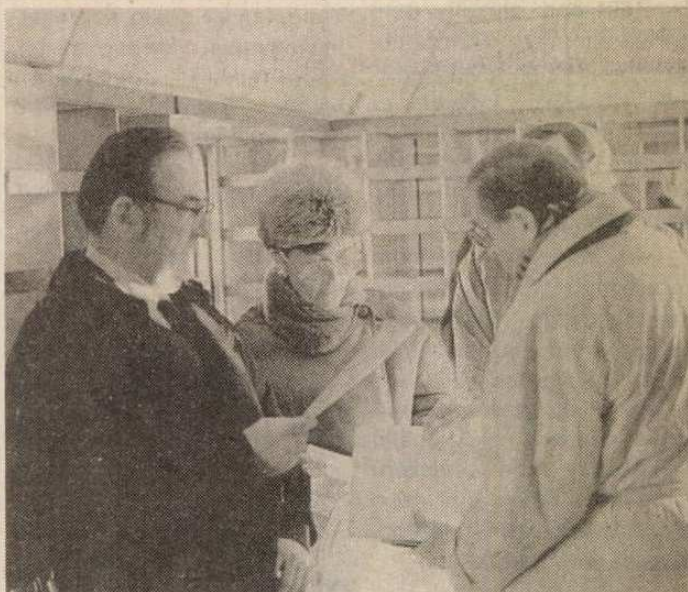
1988-ban a Magyar Posta több nagy beruházása mellett egyelőre 30 új mozgópostakocsit megvásárlását vállalta. Azonnal megkezdődtek a tárgyalások a bel- és külföldi cégekkel. Időrendi sorrendben először a Dunakeszi Járműjavítót próbálták megnyerni. Ez nem sikerült. A korábbi lengyel partner is elzárkózott, mivel időközben mozdonygyártásra

álltak át. Aztán a románokkal, pontosabban az aradi gyárral majdnem sikerült megegyezni, ők nagyon kedvező áron gyártották volna a kívánt mennyiséget.

Végül a posta a budapesti Ganz-MÁVAG ajánlatát fogadta el, amely magasabb műszaki színvonalat és folyamatos alkatrészellátást ígért. Az 1989-ben megindult gyártás nem volt zökkenőmentes. Az egyre súlyosbodó gazdasági helyzet az egykor oly világhírű gyáróriást sem kímélte. A Ganz-MÁVAG-ot szinte pillanatok alatt

talokat. A vagon színe világoszöld, középen piros és fehér csíkkal. Fontosabb adatok: hossza ütközőtől ütközőig 26,4 méter, raksúlya 20 tonna, üzemi sebesség 140 km/óra.

A kocsiba felszállva először az előtérbe jutunk. Azonnal feltűnik, hogy az ajtók, ablakok rácszottak. A folyosó jobb oldalán található a hideg-meleg víz-es mosdó és zuhanyzó. Külön helyiségben kapott helyet a WC. A folyosó végéről nyílik az úgynevezett szociális szakasz. Itt minden megtalálható: villanytűzhely, hűtőszekrény, tá-

Okmányok cseréje a posta és a vegyes vállalat vezetői között

feldarabolták. Szerencsére egy évvel ezelőtt létrejött a Ganz—Hunslet vegyes vállalat. Ez a magyar—angol házasság, úgy tűnik, jót tett a gyárnak. A helyzet normalizálódott. Igaz, a gyártási költségek növekedtek, így az árakat is emelni kellett. Ezért a posta kénytelen volt szerződését módosítani. Az eredetileg tervezett 30 kocsi helyett csak 23 kifizetését vállalta. (Egy mozgópostakocsi ára 13 millió 600 ezer forint.) Ez a beruházás tehát 300 millió forintjába került a postának.

Nézzük meg most közelebbről ezeket a mozgó postahiva-

gas öltözőszekrények, két fekhely is átalakítható fotel. Szintén itt kapott elhelyezést a kocsi elektromos berendezéseinek kapcsolótáblája.

Tovább haladva már a munkaterület következik, amely tulajdonképpen két fő részből áll. Az egyik az irodaszakasz, ahol a levélfeldolgozás folyik. A mozgósok munkáját nagyméretű szétosztófiók, zsákakasztó állványok segítik. A másik rész a raktárszakasz. Itt csoportosítják a zsákokat, csomagokat. A kocsi végében levő 4 m hosszú és 1,5 m széles asztalt hírlapfeldolgozásra használják. A raktár berendezése konténerszállításra is alkalmas. A világítást 32 energiatakarékos fénycső szolgáltatja. A világítás olyan, hogy a legapróbb betű is könnyen olvasható. A kocsi fűtése meleg vízzel történik. A tervezők az esetleges rablótámadásra felkészülve a kocsit a legmodernebb biztonsági berendezésekkel látták el.

A minden igényt kielégítő, nemzetközi csúcstechnológiával készült kocsikat már február folyamán birtokba vehetik a mozgópostások.

Kovarsik Pál

Van levelem, Józsikám?

A postás ma is népszerű. Ez pedig nagy szó ebben a világban, s különösen azután, hogy magával a postával sokszor nincsenek kibékülve az emberek. De a postás, a kézbesítő az más. Mondhatni: mind, ahány van, akik naponta róják Békéscsaba utcáit, viszik a különböző küldeményeket a házakhoz. Az emberekhez. A főnök tömör véleménye: jó gárda! Meg vagyunk velük elégedve, lehet rájuk számítani.

Egy közülük *Havrán József*, a 7-es számú kézbesítő, aki 1974 elejétől postai alkalmazott. Előtte néhány évig vendéglátós volt; ez is az eredeti szakmája.

— *Hány embert ismer?*

— Békéscsaba felét —

mondja, s kezdi számba venni, hol, merre is dolgozott már, egy csomó külterületen, a Kulich lakótelepen, a Gyulai útnál és a környékén, a Békés út táján meg máshol is, míg a mostani körzetembe, a Szabadság tér, Dózsa György út, Felső-Körös sor és a Penza lakótelepre kerültem.

— *Akkor sokan mondják, hogy Józsikám...*

— Sokan. És büszke vagyok rá, mert bizalmat, talán még szeretetet is jelent. S én is hasonlóképpen érzek.

— *Hogy lehet ezt megszerezni?*

— Pontossággal, figyelem-séggel, odafigyeléssel. Igaz, hogy ma már igen fesztett a munka, mégis szükség van legalább néhány szóra, ha a nyugdíjat visszük, sőt sok magányos ember ennél többre vágyik. Egy kis meghallgatásra. De másokkal is kialakult a jó kapcsolat ennyi idő alatt, hiszen régen dolgozom ebben a körzetben.

— *A kézbesítő végül is bizalmi munkát végez. S nemcsak azt kell magában tartania, amit mondanak neki, hanem azt is, kinek mennyi pénz vizs.*

— Jólesik, hogy biznak bennem az emberek. Vannak, akik még a kulcsot is rám bizzák, hogy amíg távol vannak, locsoljam meg a virágokat.

— *De gondolom, a kézbesítési fegyverem sem elhanyagolható.*

— Sőt! Egyre fontosabb. Több a hivatalos levél — sajnos, felmondás is van köze —, az ajánlott vagy a tértivevényes, amit csak aláírás ellenében lehet átadni. S ezek mind halaszthatatlanok. A pénzátadásnak is megvan a maga szigorúsága. S ezt mind be kell tartani. Szóval, nagy a felelősség.

— *Mégis gyengén fizet a posta...*

— Ez igaz. Nem vagyunk megfizetve, de legkevésbé az

ablaknál dolgozók. Sok évre nyúlik ez vissza, s most nehéz pótolni.

— *Majdnem sztrájk lett belőle?*

— Igen. Magam is ott voltam a pesti tárgyaláson, mert szakszervezeti bizalmi vagyok a kézbesítő osztályon. S csak örülök, hogy nem lett sztrájk, hiszen elgondolni is rossz, hogy mi lett volna, ha az ország 46 ezer postás dolgozójának 90 százaléka leáll a munkával, s csak 10 százalék végzi a létfontosságú munkát.

— *Röviden, de elég sok mindentől beszélgettünk, csak még a családjáról nem.*

— Háromgyermekes családapák vagyok. *Krisztián* most végző gépszerelő és növénytermesztő szakon Kétegyháza. *Osztályelső. Anita* most kezdte a textilipari szakközépiskolát, ő is jól tanul. A legkisebb, *Péter*, 7. osztályos, ő már lazábban tanul, viszont sokat segít odahaza. Szinte a házimunka a hobbi. A feleségem a Művelt Nép könyvesboltjában pénztáros. Édesanyám is velünk lakik, ő nyugdíjazásáig hírlapkézbesítő volt, vagyis rokonszakmában dolgozott. Kertes házban lakunk, ahol bőven kijut a munka mindnyájunknak. De hát, ebből áll az élet.

Vass Márta

Házunk táján

A helybe küldendő szabványlevél díja január 14-től 5 forint-ról 7-re változott. Szerénységgem mégis 8 forintos előnyomott borítékban küldöm a T. Szerkesztőségnek írásomat. Ha meg volnék arról győződve, hogy a Posta Vállalat tévedett, és a plusz 1 forint a posta kasszájába ömlik, talán szemet hunynék.

Ki tudja, hány száz vagy ezer polgártársammal együtt csapódtunk be a Budapest XIV., Ungvár utca sarkán levő kis postahivatalban, ahol szerénységgem új díjszabás szerinti bé-

lyeges borítékot vásárolt, darabonként — a boríték árával együtt — 10 forintért. A boríték 2 forint, ergő 8 forint a bélyeg. De nem fontos efféle számítás végezni, mert magán a borítékon is áruklodik a 8 forint előnyomás arról, hogy itt valami nem stimmel.

Sok mindenre gondolhatok: először tényleg 8 forintra takálták a hivatalos szervek az ár-emelést a helyi leveleknél, ezt a

nyomda legyártotta, ám később 7 forintra állapították meg az új árat, 1 forinttal kevesebbe. Mi több: jóindulatú, tévedéseken alapuló „árdrágításra” is gondolhatok. Csak egyetlen dologban nem érzem a jóindulatot: bárhol is történt, nekem és a többi honpolgárnak azon a fent említett postán borítékunként kivettek — jogtalanul — 1 forintot a zsebéből. Akár rosszindulatból, akár tévedésből.

Egyetlenegy forintot ma már fillért ér. Eppen ezért fillérékért ne csorbítsuk a posta hírnevét!

— dénes —

A távközlés jövője a tét

Beszélgetés a PKI Távközlési Intézetében

Ami azt illeti, jó hosszú nevű vállalatnál járok. A Magyar Távközlési Vállalathoz tartozó PKI Távközlési Intézetnél, melyben a „KI” Kísérleti Intézetet jelez. 1990-ben egy évig mint kft. működtek, 1991-re visszaalakultak intézetté. Kezemből egy nyomtatvány, mely szervezetüket ábrázolja, eszerint van: fejlesztési, tervezési, üzemeltetési főmérnökség, valamint a gazdasági igazgatóhelyettes irányítása alatt működő osztály, s a műszaki iroda.

Kunos Pálné gazdasági igazgatóhelyettes dr. Sallai Gyula távozásakor néhány hónapig az intézet vezetője volt, azzal a tudattal, hogy ő csak a folyamatosságot biztosítja Schneider József kinevezéséig. Közgazdász, s mint ilyen, a pénzügyek irányítója.

— Mióta működik az intézet valójában?

— 1891-ben alakult, mint kísérleti állomás. 1912 óta ebben az épületben tevékenykedünk. Kísérleti Intézet az 1950-es években lett.

— Mi indokolta az újabb átalakulást? Gondolom tanulságos év volt az 1990-es.

— Az. Valójában majdnem azonnal látszott, hogy egy kutatóintézet kft. formájában nem igazán működhet. A Távközlési Vállalatnak szüksége van egy olyan szellemi bázisra, mint a miénk, és ezt önálló vállalként nem célszerű üzemeltetni. Akkor egy szerződéses forma volna életben, ez pedig nem megfelelő.

— Volt nyereségük az elmúlt évben?

— Hogyne. A tulajdonképeni visszaalakulást nem ez indokolta. Ez egy stratégiai terület, melyre a távközlési fejlesztésben igen nagy szükség van. Előző igazgatónk, dr. Sallai Gyula különben stratégiai igazgató lett a Távközlési Vállalatnál.

Bóti László a szakszervezeti munka irányítója az intézetnél.

— Hány dolgozójuk van, s ebből mennyi a szervezett dolgozó?

— Kb. 350. A tervezett létszám, ha az elképzeléseink megvalósulnak, elérheti a 400-at. A PKI-nál 80-85 százalékos volt a szervezettség. Pontos számról ma azért nehéz beszélni, mert vannak kilépőink is.

— Ők mivel indokolják kilépésüket?

— Általános dolgokat mondanak. Általában nincsenek megelégedve a szakszervezettel. Véleményem szerint úgy érzik, korábban lejártak a szakszervezet presztízsét. Ezek jogos kritikák az előző szakszervezettel szemben. A mostaniak pedig sok esetben egymás ellen lépnek fel, s nem mindig a dolgozók érdekében. Reméljük, ez előbb utóbb változni fog.

— Azt mondta az előbb, hogy az intézetnél létszámfejlés várható. Elbocsátásokról ezek szerint nem beszélhetünk?

— Nem jellemző. Az viszont igen, mikor beindul az új technika, egyesek képtelenek lesznek munkakörüket és az emelt feladatokat ellátni. (Pl.: az angol nyelvtudás elengedhetetlen.) Az új követelmények egész más hozzáállást igényelnek. Itt most nagyon fontos a szakszervezet szerepe, mert a gondok egyenként mások és mások. Vannak olyan emberek, akik koruknál fogva nem tudnak már váltani, róluk feltétlenül gondoskodni kell.

— Tudnak más munkalehetőséget kínálni?

— Nagyon nehezen.

— Azért ez a hol kft., hol más, nem valami ideális állapot lehetett. Voltak asztalcsapkodó viták?

— Igazából komoly ellentét, vagy ne adj isten veszekedés nem volt. A vitákat korrekt módon rendezni tudtuk. Ismétlem, nagyon fontos, hogy a szakszervezetek egymás között ne húzódjanak. Mostanában úgy érzem, ezek azért elcsitultak, s jótékony csend kezd lenni.

— Dr. Kántor Csaba fejlesztési főmérnök. Ön egyike a vállalat fontos embereinek. Ahogy a felépítést ismertető papírt nézem, Ön alá tartozik a stratégia, a technológia és az átviteli rendszerek. Mit jelent ez?

— Ez a részleg alapvetően a volt PKI Kft. Még korábban a Posta Kísérleti Intézetére támaszkodott. Az változik a fejlesztési ágazat szempontjából, hogy szorosabb kapcsolat alakul ki a Magyar Távközlési Vállalat vezetésével, és egy úgynevezett támogató funkciót lát el az intézet a Távközlési Vállalat fejlesztési munkáival kapcsolatban. Ez egy műszaki, tudományos háttérrendszer, elsősorban szellemi bázis.

— Jobb tehát, mint a kft.?

— Most elsősorban egy nagyvállalat fejlesztési részlege, szorosan együttműködve azzal. A kft. elsősorban vállalkozáscentrikus volt, mely a megrendelők felé is nyitott volt. Az alapvető tevékenység maradt, a formátumok különböznek. S az változik, hogy tevékenységünk fókuszában korábban nem csak a Távközlési Vállalat állt, most csak az. A további tevékenység csak kiegészítő.

— Csak sejtéseim voltak eddigi munkájukról. Most érkeztem el oda, kezdem érteni, mivel foglalkoznak. S mi van akkor, ha nem kapnak megrendelést?

— A hároméves fejlesztési programban ez elképzelhetetlen. A teljes távközlési spektrumot tekintve ez mindazokat a tevékenységeket jelenti, amelyek a Magyar Távközlési Vállalat stratégiai felépítésére, a hálózatba kerülő egyes új elemek minősítésére, hasznosítására vonatkoznak.

— Magyarul és egyszerűen fogalmazva: az Önök munkája például az ezerszer elátkozott magyar telefon európai rangra emelése is.

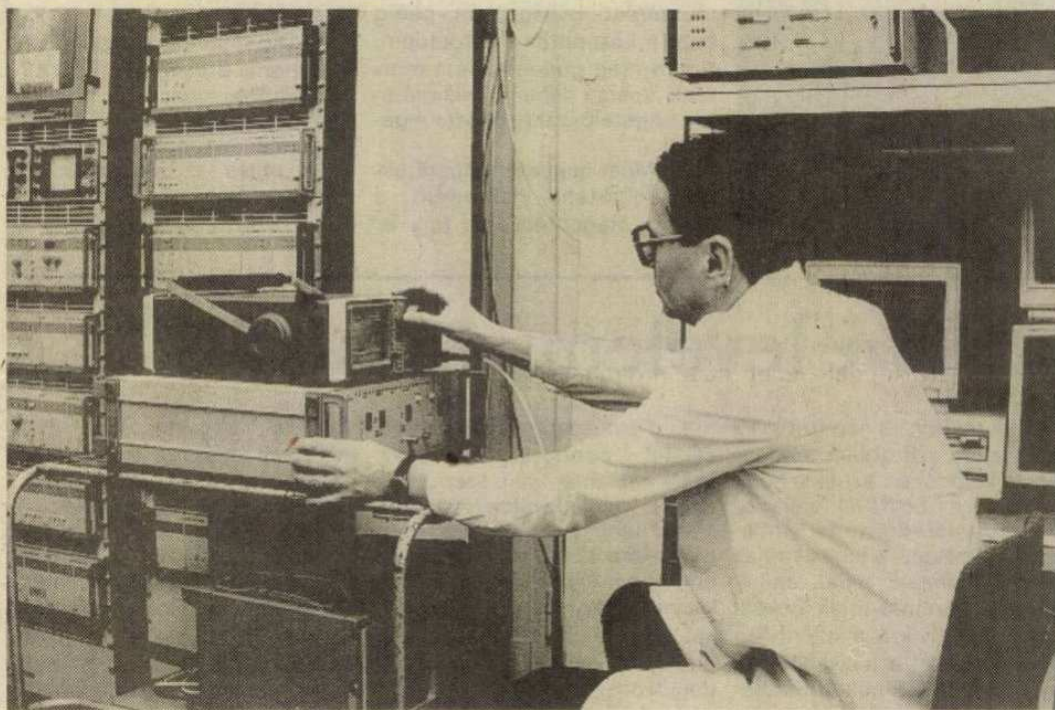
— Távbeszélő-készüléket jelent, és kapcsolástechnikai, illetve átviteltechnikai berendezéseket, az egésznek a rendszerét. Nagyon fontos ezeknek a rendszerszemléletű vizsgálata. Nem csupán egyes elemek, hanem a rendszer vizsgálata. És ne feleddünk meg az úrtávközlési szolgáltatásokról sem.

— Az önök munkájának mostanában első látványos tevékenysége az úgynevezett kártyás telefonkészülékek bevezetése.

— Igen, és talán azt mondanom sem kell, ennek mennyi előnye van. Csupán egy: ezután nem kell félni a feltörésektől.

— Attól biztos nem, legfeljebb attól, hogy a honpolgár gutaütést kap a hazai telefonoktól. Önöket felhívni is külön idegmunka volt, de legyünk optimisták.

Veégh Ádám

„Majd én megmutatom”-kupa — szülők bajnoksága

Méltó és rangos módon kezdték a 91-es esztendő a Postás SE asztaliteniszezői. Az állandóan háborgó, vitatkozó, mindent jobban tudó szülők szakértelmük gyakorlati bizonyítására kaptak óriási lehetőségeket azokon az asztalokon, ahol Klampár, Németh, Bátorfi, Varga Z., Demeter büvöli a kaucsuklabdát nap mint nap.

Az első „Majd én megmutatom”-kupa bajnokságát február 3-án rendezték a Lumumba utcai csarnokban. Főtt is a fejük a szervezőknek, hogy milyen rendszer szerint rendezzék az új év legelső, s egyben legrangosabb versenyt, miután mintegy nyolcvanán akarták bemutatni csemetéjüknek a ma már legendásnak számító Jónyer-féle kiflipörgetést varázslatos Klampár csuklóvillanással fűszerezve.

A félig komoly, félig játékos selejtezők után következtek az egyéni és a páros döntők. Ekkor a nézőtérén már egy gombostűt sem lehetett leejteni. Nagy merészen a „kis” Bátorfi vette a bátorságot, hogy a mérkőzéseket botránymen-tesen levezesse. „Nehogy eltiiltás legyen a végén!” — küldték útjára a fiút. A nézőtérén pedig megszállott fiatal játékosok tapsolták vö-

röse tenyerüket és kiabálták rekedtre magukat:

„Hajrá, gyere, tovább! Ne add fel apu, anyu! Mit csinál? Mozdulj már meg! Nem itt kell aludni! Lyukas az ütőd? Na, ez azért szép volt! Csak így tovább!”

A szülők bajnokságának végeredménye:

Férfi egyéni

1. Varga László,
2. Szemző Jenő,
3. Vigh Gyula és Nagy László.

Női egyéni

1. Greguss Éva,
2. Balanyi Emese,
3. Jurák Katalin és Gál Éva.

Vegyes páros

1. Greguss Éva—Horváth Ákos dr.,
2. Balanyi Emese—Szemző Dávid,
3. Nagy László—Nagy Lászlóné és Demeter Györgyi—Varga László.

—suba—

Tanácsok mindenkinek

Az öröm — szépít

Nemcsak a szépítőszer használatával teheti előnyösebbé külső megjelenésünket, hanem a belső kiegyensúlyozottság, a kellemes közérzet is.

Egy érdekes kísérlettel rávilágíthatunk a „pszichokozmetika” fontosságára. Fényképezzünk le valakit, amikor rossz napja van, ideges, mérges, és fényképezzük le akkor, amikor örömtől sugárzik az arca. Ha a két fényképet összehasonlítjuk, úgy tűnik, hogy a két arc között 10 év különbség van. Pedig az arc külső megjelenési formája nem változott, és mégis. Az öröm megszüpítette, megfiatalította az arcot, a rossz közérzet, idegesség, a belső indulat pedig megöregítette.

Ebből az egyszerű példából indulhatunk ki, milyen sokat jelent a belső lelkiállapot, amely „kiül” az arcra. Megfigyelhetjük, hogy a fokozottan érzékeny, „ideges embertípusba” tartozó nők-férfiak arcára mély barázdákat rajzolnak belső érzésviláguk problémái. Viszont az optimista életszemléletű embereknek simább az arcuk, csillogóbb a tekintetük, fiatalosabbnak hatnak koruknál. Tehát az előnyös megjelenés nemcsak a rendszeres bőrápolás és a „belső kozmetika” függvénye, hanem a pillanatnyi pszichikai állapoté is. Ezért szépségünk érdekében inkább az optimista életszemlélet hívei legyünk.

Az életben természetesen vannak olyan kellemetlen események, amelyeket nem lehet „kivédeni”, és akaratlanul kedvezőtlenül hatnak az ember közérzetére, sőt, kialakulhatnak kritikus helyzetek is. Ilyenkor minden lelki erőnket igénybe kell venni a problémák feldolgozására és leküzdésére, vagy a kritikus helyzet átvészelésére. Ez hátrányosan hat az arc harmonikus szépségére. De ne „rágódjunk” hosszú ideig olyan dolgokon, amelyek töprengéssel nem oldhatók meg, vagy már megoldódtak, csak nem tudunk napirendre térni a dolgok felett.

Sem egészségünket, sem szépségünket nem szolgáljuk azzal, ha testi-lelki erőnket meghaladó feladatokat vállalunk. A szervezet túlterhelése idő előtti öregedéshez vezethet. Tanuljunk meg időnként „elengedni” magunkat! Erről sokat hallhatunk tévében, rádióban és sok cikket olvashatunk a sajtóban.

A rendszeresen végzett lazítási (relaxációs) gyakorlatoknak fiatalító, életmehosszabbító hatásuk van. Ma, amikor információövezetben élünk, kell a szervezetnek naponta néhány perces teljes kikapcsolódás, hogy elfáradt idegeinket megpihentessük. Ez egyben a bőr természetes kisimítását is szolgálja.

Tehát naponta legalább 5 percre igyekezzünk az élet forgatagából teljesen kikapcsolódni és lazítsunk. Öt perc... Nem nagy idő, de mégis jó eredményeket lehet vele elérni. Ha tíz percet szánnunk a kikapcsolódásra, annál jobb. Feküdjünk le egy csendes helyen, szemünket csukjuk be, és lazítsuk el izmainkat. Annakra engedjük el magunkat, hogy szinte úgy érezzük, fel sem tudnánk kelni. Igyekezzünk gondolatainkat is kikapcsolni. A teljes nyugalom után néhányat jólesően nyújtózkodjunk! Ezután azt érezzük, hogy szervezetünk teljesen felfrissült.

A pszichokozmetikához tartozik a helyes testtartás. Jó arra nézni, aki egyenes testtartással jár vagy ül. A rossz testtartás az egész megjelenést lerontja, és az alak szépsége sem érvényesül. Próbáljuk ki tükör előtt saját magunkon. Tapasztalhatjuk, mennyivel előnyösebb a szép testtartás.

A belső lelkiegyensúly külső jele: a női mosoly... a kellemes mosoly mindig meg szépíti az arcot, akár édesanyja mosolyog gyermekére, feleség a férjére, lány az udvarlójára, vagy például az eladó a vevőre. Mosolyogjunk, mert a mosoly nemcsak a nőt, hanem az életet is meg szépíti...

Fási Katalin

Skót postáshumor

A városka főterén áll az 1. számú postahivatal. Vezetője, a postamester úr korán reggel végigsétál a termeken, s a kézbesítőteremben földbe gyökerezik a lába: a papirkosár mellé dobált papírdarabok, az asztalokon, szekrényeken ujjnyi vastagon áll a por, a szőnyegek szóval igen nagy oka van a vezetőnek, hogy kiabáljon.

Mikor végre lehiggad, így szól a legfiatalabb táviratkézesítőnek:

— Fiatskám, motorra pattansz és elszaladsz három utcával arrébb a 17-es hivatal vezetőjéhez, megmondod, hogy én kérem Cunningham vezető urat, adja kölcsön a porszívóját két órára.

A fiú elvágta a motorral, de negyedóra múlva üres kézzel tér vissza:

— Vezető szaktárs, azt üzen-te Cunningham vezető úr, hogy nagyon szívesen odaadná a porszívójukat, de sajnos elromlott.

A főnök szeme szikrázni kezd:

— Szinte gondoltam, hogy valami kifogást talál ki. Zsugori egy alak ez a Cunningham... No mindegy, akkor szaladj el az egyetem melletti postahivatalba Friedman szaktárshoz, kérd meg, két óra hosszára adja kölcsön a porszívóját.

— Igenis!

A fiú elszárgul motorjával, rövid idő múlva üres kézzel tér vissza:

— Főnök, azt üzen-te Friedman úr, hogy nagyon szívesen odaadná a porszívójukat, de sajnos elromlott.

A főnök itt pulykavörösen dobogott egyet, égre emelt fővel cáromkodni kezd, majd kiadja az utasítást:

— Akkor eredj fiam a belső raktárba és hozd ki a miénket!!!

*

A minden évben megrendezendő, hagyományos postás

baseballmérkőzésre került sor ezen az őszön a postások sportpályáján. A 12 forduló győztese — meglepetésre — az 1. számú postahivatal baseball-csapata lett. Még a pálya szélén történt, hogy a hivatal vezetője boldogságtól sugárzó arc-cal magához hívta csapatát, s a következőket mondta:

— Ma a vendégeim vagytok. Az ünnepség után öltöztetek fel, és elmegyünk az egyik városkézi cukrászdába.

Az ünnepség után egymásba karolva, gyalog indultak a város csekély két kilométerre lévő legolcsóbb cukrászdájába. Bent, a nyári hőségtől hűvösét adó helyiségben két asztalt összeraktak, s oda telepedtek.

— Mit parancsolnak? — vette fel a rendelést a kiszolgáló lányka.

— Aranyoskám, úgy nézzen ezekre a fiúkra, hogy ők az ideai baseballviadal győztesei. Ezek mind postások... Nos, ezt megünnepelendő, hozzon aranyoskám először is egy kisadag fagyaltot.

— Igenis. És még mit hozhatok?

— És hozzon hozzá, aranyoskám 11 kanalat.

*

A sporttelep úszómedencéjében holtan találták a két leg-gazdagabb és legfürgőbb kéz-besítőt. Rettenetes látvány volt. A két fiatalember a medence szélénél, a mély vízben egymással szemben kimeresztett szemekkel guggolva állt, orrukat két ujjal befogva.

Eleinte nem értettek semmit ebből a helyzetből, de a part-szegélyen a két darab 1 pennyt arra engedett következtetni, hogy fogadtak 1-1 pennybe (kb. 1-1 forint), melyikjük bírja tovább a víz alatt.

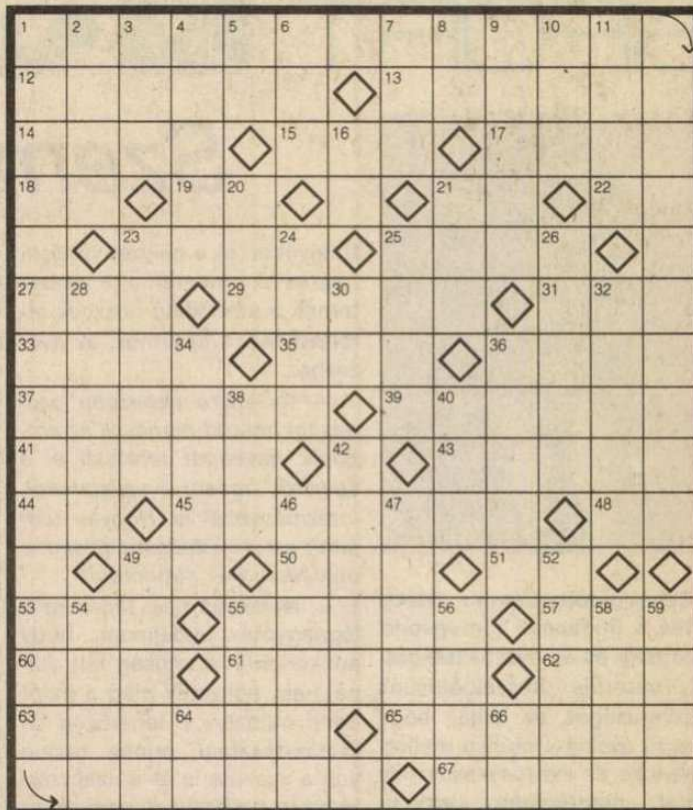
Egymást figyelték. Egészen közelről, nehogy a másik csaljon.

D. G.

Végre hógolyózzhatunk!

(Kis László felv.)

Idézetünk Rónai György „Fák és gyümölcsök” című művéből vettük. „Ami egyszer elkezdődött...” Folytatás a vízszintes 1. és a függőleges 1. alatt. Ezt kérjük beküldeni.

VÍZSZINTES:

1. Az idézet első része 12. Fialat növény jelzője 13. Éretté válik 14. Szarvasmarha csemete 15. Farmermárka 17. Vulkán 18. Ceyloni gépkocsi jelzése 19. ... Derek 21. Amil 22. Baka részlet! 23. A hagymáról jut eszünkbe 25. Olajcégék egyesülése (fon.) 27. ... carte 29. Hires muskotály 31. Utólap 33. Mini zöldövezet 35. Kimonó öve 36. Fordított női név 37. Szobanövény 39. Vajon az egyik törpe? 41. Nagyon régi 43. Nemesgáz 44. Francia névelő 45. Salemi 48. Kinai mértékegység 49. Ugyancsak 50. Lizin (röv.) 51. AAAA 53. A Tisza mellékvize 55. Nyállal lövő 57. Oxigén, berillium 60. Nagyon öreg 61. Ételetket készített 62. Kapocsféle 63. A tenger istene 65. Olasz ten-geri fürdőhely 67. Folyami kavics.

FÜGGŐLEGES:

1. Az idézet második része 2. A Déli-Kárpátokban ered 3. Sajtát (rég.) 4. Névelős Rajna menti város (ford.) 5. Egon féll 6. ...

Ferrer (am. színész) 7. Földművelő eszköz 8. Szólit 9. R-rel a végén rövid életű 10. Szobrászművész 11. Hamvakat tartalmaz 16. Latin kötőszó 20. Folyó a SZU-ban 21. Az egyik szülő becézve 23. Balettművész (Iván) 24. Előidézés valamit 25. A zöld árnyalata 26. Varjú teszi 28. Régi fényképezőgép-márka 30. Latin előljáró 32. Egymás után mond 34. ... Lukács (inyesmes-ter) 36. Déli tenger 38. Nagyon búbanatos 40. Idegen férfinév 42. Lefekvéshez készülődik 46. Várhatom-e? 47. Ezt gyűjti be a házaló! 49. V-vel az elején női név 52. Olaszok tréfásan (ford.) 54. ...bugri 55. A politikai humor mestere (ford.) 56. A túzok tudományos neve 58. Neves labdarúgó volt 59. Mohamedán fejedelem 64. Személyes név-más 66. Molibdén.

— Bánhidi —

Beküldési határidő: március 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: ... Az igazi hiba hibát elkövetni, és nem kijavítani.

Könyvtalványt nyertek: Havas Istvánné (Özd), Illés Lajosné (Lengyeltóti), Salgó Gézáné (Nyergesújfalu), Vad Balázsné (Körösszegapáti).

Felhívás

Ebben az évben is minden héten három alkalommal:

hétfőn és pénteken szerdán

18.50-től 19.50-ig, 17.50-től 18.50-ig

vehetik igénybe a postai és távközlési dolgozók és gyermekeik a Rudas-uszodát.

Az úszni nem tudó gyermekek és felnőttek részére rendszeres úszásoktatás!

A havi díj személyenként 50 forint.

Jelentkezni lehet a fenti időpontok előtt Babulka Oszkáránál, a Rudas uszoda előcsarnokában.

Postás Sport Egyesület

MAGYAR TÁVKÖZLÉSI VÁLLALAT

A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Gyártó és Szerelő Üzeme termékeivel is az Ön rendelkezésére áll:

- **kiszolgáló berendezések** (vizsgálóasztalok, 36 szolgálati áramkörös keretek, kábelválasztó szekrények, invertek, csengetőgenerátorok, kábelvégelzárók és -rendezők);
- **jelző- és riasztóberendezések** (10/15 csatornás távriasztó, kábelszigetelési ellenál-lás figyelő és riasztó, akkumulátorfeszültség-figyelő);
- **vonali berendezések** (hangfrekvenciás zeneerősítő, 2/4 huzalos erősítő, 20/20-as csengetőegység, 12+12 csatornás rendszerek

végállomásai és távtáplált erősítői, távtápláló egységek, TRE 60 típusú, nagy teljesítményű 60 csatornás vonalerősítő).

A gyártmányokról részletes felvilágosítást a Gyártó és Szerelő Üzem a 142-1998-as telefonszámon ad.

Helyközi Távbeszélő Igazgatóság

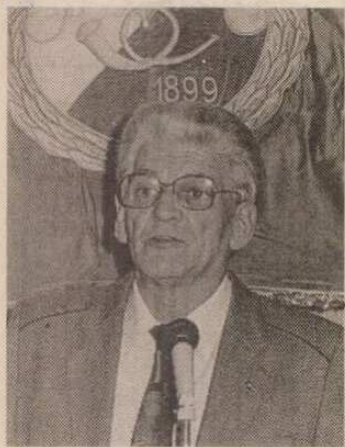
Budapest VIII., Horváth Mihály tér 17—19.

Levél cím: Budapest, Postafiók 159. 1431.

Telefon: 134-3900. Telefax: 113-8493.

Telex: 22-1148

Szemben az árral?

zeljövőben ez a helyzet változni fog, és az emberek újra visszatérnek a szabadidő hasznos eltöltéséhez, a sporthoz, az evezéshez.

— Az egyre nehezebb gazdasági helyzet nemcsak az emberek figyelmét terelheti el a sportról, hanem a vállalatokét, intézményekét is. Hogyan tudják ezt az időszakot túlélni, a hajóállományt átmenteni?

— Nehéz kérdés. Ma is ez a legnagyobb fájdalom, hogy amikor arra lehetőség lett volna, nem építettük meg a hajóépítő műhelyt. E lehetőség elszalasztásában sajnos benne volt a szakma is és a szakszervezet is, pedig külső segítséget is kaptunk volna. Bérünk ugyan egy fahajóműhelyt, de az évek során egyre emelkedik a bérleti díj, és már lényegesen többet fizettünk ki így, mint amennyibe egy saját műhely felépítése és fenntartása került volna. Az áldatlan körülményekről nem is beszélve. A postások — és ez alatt valamennyi volt postás dolgozót értem — érdekében ezen változtatni kell, mielőtt javul a gazdasági helyzet. Kétszázhetven hajónknak a 90 százaléka fahajó, és ezt a sportolni vágyók érdekében meg kell őriznünk.

— Hosszú évek óta szervezed az evezős szakosztály életét, az elmúlt évben is szép eredményeket értetek el. Idén is sikerül az eredményeket megtartani?

— Szerencsére van egy nagyon lelkes, stabil gárdánk. Ebben kiemelkedő helyet foglal-

nak el a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, a HPI, a HTI, és a Kábelüzem dolgozói. Sajnos, az átszervezéssel együtt járó gondok károsan hatottak a tömegsportban résztvevők számára. Míg az előző években mindig az első helyekre sikerült beveznünk, addig tavaly csak a BTB túrán tudtuk az első helyet megszerezni, a MESZ túrákon már csak másodikok lettünk. Ez jórészt a fokozatos létszámcsökkenés következménye. A szervezésben az idén sem változtattunk. A tömegsport híradón keresztül tájékoztatjuk a rendezvényekről a sportág szervezőit, s az ő lelkesedésük garancia arra, hogy az evezősöket mozgósítják.

— A fiatalok nevelésében fontos szerepe van a sportnak. Községi életre nevel, hozzászoktatja az embereket az egészséges életmódhoz, a természet szeretetéhez. Ebben nektek is komoly szerepetek van. Eleget tudtok tenni e fontos feladatnak?

— Bár konkrét tények még nincsenek, de már vannak az országban olyan kezdeményezések, amelyeknek az ifjúság nevelése, a diáksport megszerzése a célja. Mi is érezzük ennek fontosságát. Pár évvel ezelőtt kezdtük el az evezés, a vízi élet oktatását gyerekek részére, később ezt kiterjesztettük családok oktatására is. A fiatalság nevelésén túl célunk az is, hogy a családokat szoktassuk hozzá az egészséges életmódhoz. Ma úgy tűnik, hogy az átszervezéssel a posta különböző egységeihez került emberek távolodnak

egymástól. Mi ezt a folyamatot szeretnénk megállítani, sőt visszafordítani. Nekünk nem a versenysport támogatása a célunk, mert meggyőződésünk, hogy az ország sportélete az olimpiai és a világ bajnoksági eredmények hajszolása miatt ment tönkre.

— Többször kezdeményeztük a budapesti postaforgalmi iskolák tanulóinak is a bevonását sportéletünkbe, de minden kísérletünk kudarcot vallott. Ismerjük a testnevelés gondjait. A mai tanrendbe ezek a törekvések nem illeszkednek bele. Talán, ha a kajak-kenu versenyszakosztályunk létezne, akkor szabadidejükben be tudnák a fiatalokat vonni a sportba. De hangsúlyozom, nem a versenysport a cél. Én olyan testnevelést képzelek el, amely már az iskolában minél több sportágat ismertet meg a gyerekekkel, és ezt nem lehet csak tornateremben végezni.

— Beszéltél arról, hogy a túraversenysport eredményeit egy stabil gárdának köszönhetitek. Rajtuk kívül hányan járnak le rendszeresen a vízre?

— Az említett 100-150 főn kívül mintegy ezerötszázan járnak evezni. Ez nem túl sok, hiszen csak 20-25 százalékos a hajó-igénybevétel. Ez verseny napokon természetesen magasabb. Az a tapasztalatom, hogy sok postaszerv elhanyagolja a dolgozók tájékoztatását, sokan nem tudnak arról, hogy a kiadott hajók mellett közhasznú hajóink is vannak, melyeket szintén igénybe lehet venni túrák szervezésekor.

— Itt hadd mondjam el, hogy úgy érzem, napjainkban a szakszervezet sem tud kellő módon foglalkozni a tömegsporttal. Pedig ez hagyományos feladatai közé tartozna. Én optimista vagyok, és hiszem, hogy a gazdasági helyzet javulásával együtt a szakszervezetek is talpra állnak, és többet foglalkoznak majd a dolgozók sportjának szervezésével, támogatásával. Bízom abban is, hogy újra sikerül megrendezni a hagyományos postás sportnapot, legalább budapesti szinten.

— Úgy gondolom, ez már nemcsak szervezés, hanem pénz kérdése is.

— Igen! Sajnos, az elmúlt 30 évben a Magyar Posta nem igazán tekintette magáénak a sportegyesületeket. A PSE hanyatlása is ennek tudható be. Ma kevesebb pénzből is aránylag többre telik, mert a kuratórium célirányosan adja az anyagi eszközöket a tömegsportra és a versenysportra. Ezért az evezős szakosztálynak anyagi gondjai ma nincsenek, bár a hajók mozgását, szállítását még nem tudjuk megoldani. Így elsősorban azokra a túrákra szervezzük, ahol nem kell hajót szállítani, illetve ehhez más egyesületek, cégek segítségét vesszük igénybe.

*

Örülök, hogy ebben a válságokkal, depresszióval teli időszakban végre sikerült optimista emberrel beszélgetnem. Ez az optimizmus legyen példa valamennyiünk számára, hiszen ez teszi lehetővé, hogy e nehéz napokat el tudjuk viselni.

Bízom benne, hogy e lelkes sportember reményei valóra válnak, s még hosszú évekig egyre eredményesebben tudja a volt postás dolgozók sportját szervezni.

Szerényebb körülmények — töretlen lelkesedés

Török Ferenc (TIG) átveszi a fair play díjat

A sportolás előnyeiről, jó mányos sportévtárhoz ünnepséget, amelyen a díjak átvétele mellett találkozhatnak azokkal a kollégákkal, sporttársakkal, akik kiemelkedő eredményeket értek el a versenyeken.

Az idén először — sajnos — csak a helyezést elért csapatok kapitányait, illetve az egyéni győzteseket hívták meg. Ennek oka kivételesen nem elsősorban anyagi jellegű, hanem a helyhiány. A Benczúr utcai Postás Művelődési Ház tatarozása miatt — a Postás Sport Egyesület épületében rendezték meg február 8-án a tömegsport évzáró és díjkiosztó ünnepségét.

Az est a hagyományos — még ha szerényebb is — forgatókönyv szerint zajlott. Makai Attila, a társadalmi bizottság elnöke beszámolt az elmúlt évben végzett sportmunkáról. Utána a megérdemelt díjakat vehették át a nyertesek. Az öröm mellett ürm is akadt; a szokásos tánc az idén elmaradt, a már említett helyszűke miatt.

Helyette az újjáalakított büfében kötetlen baráti, sportbaráti beszélgetések zajlottak, ahol nem volt postás, távközlési, műsorszóró dolgozó, „csak” barátok, kollégák, sporttársak beszélgettek. És így van jól.

— fadgyas —

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: GRICSEINÉ HESZKY ENIKÓ elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
91-0270. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0866-1766